

PONY WEST

BR. 01/11

CENA 20 DINARA

BUČ KASIDI I KID

IZAZOV

Teks Gordon

IZAZOV

**SERIJA
BUČ KASIDI I SANDENS KID**

**Teks Gordon
IZAZOV
XI EPIZODA**

**© by Bones and DEN PRESS
World rights reserved**

**Lektor
Milorad Stevanović**

**Recenzija
Borivoje Lošić**

**Korektura
Fotoslog Dečje novine**

**PONY WEST – BUČ KASIDI I KID – VANREDNO IZDANJE – BROJ 11
– Jul 1982. godine. Cena 20 dinara. Izdaje NIRO »Dečje novine«, 32300 Gornji
Milanovac, Tihomira Matijevića 4, Glavni i odgovorni urednik Nevena Knežević.
Telefoni: uredništvo (032) 711-549 i prodaja 711-073. Teleks: 13731. Fotoslog
i automatski prelom Eurocat 200, NIRO Dečje novine.
Štampa »Glas«, Beograd, Vlajkovićeve 8**

PONY WEST

BUČ KASIDI I KID

Teks Gordon:

IZAZOV

I

Noćna tmina već je počinjala da dobija sivlje tonove na istočnom horizontu, a kojoti nisu prestajali sa svojim tužnim urlicima i zlokobnim zavijanjem.

Kako je sivilo novog dana sve više potiskivalo mrak malaksale noći, tako se vidik širio, otkrivajući blago ustalasanu preriju, koja se kao morska pučina pružala u svim pravcima. Ali, za razliku od mora, prerija je uglavnom zadržavala svoj reljefi samo su snažne oluje rasturale peskovito tlo i stvarale nove oblike. U jednom takvom levku, delu nedavnog tornada, nazirali su se u žbunju tamniji obrisi nekoliko konja i ispružena ljudska

tela. Iznad ovog prirodnog udubljenja, na malom uzvišenju, sedeo je čovek, ogrnut ćebetom i gologlav.

Bio je to naš stari poznanik Sandens Kid, koji je uzeo na sebe naj-nezahvalniju smenu stražarenja, onu pred samu zoru kada se i najvećem noćobdijii oči nezadrživo sklapaju. Dole, u onom udubljenju, spavali su njegov nerazdvojni drug Buč Kasidi, džinovski Ben Kilpatrick, poznatiji kao Visoki Teksašanin, njegova devojka Lora Balion, mršavi nošonja Kid Keri i Eta Plejs, bivša učiteljica, sada član bande »Sablasnih jahača« i Sandensova ljubavnica.

Više od tri dana odmetnička šestorka besomučno je bežala ispred

potera, koje su na sve strane pročešljavale preriju i naselja ne bi li najzad uhvatili drske pljačkaše ekspresa »Overland Flajers«, napadnutog na njegovoj rekordnoj vožnji između Denvera i Santa Fea.

Jedna od prilika u uvali se polako diže i posle nekoliko trenutaka četvoronoške se dovuče do Kida na straži. Bio je to Buč.

– Kako si? – jedva je prevalio preko ispucalih usana.

– Uživam – odvratila Kid kroz stisnute zube. – Šta je sa ženama?

– Spavaju. Nego, znaš li gde smo?

– Ne znam – promrlja Kid, zagledan prema zapadnom horizontu, gde su prvi zraci sunca nešto obasjavali. – Čini mi se da mi je ono tamo nešto poznato ...

– Ako je ona prašina na vidiku ono što ja mislim, onda nam se loše piše.

Kid pogleda na tu stranu i muklo opsova. Sa rumenilom zore iznad prerije se jasno video oblačić prašine koji se sporo, ali stalno kretao prema mestu gde su se oni nalazili.

– Potera – glasno potvrdi Buč neizrečeno pitanje svoga druga. – Izgleda da su nam stalno bili za petama. Nastavili su gonjenje sa prvim suncem.

– Hoćemo li da budimo ostale? – nervozno upita Kid.

– Idem dole da ih probudim – reče Buč i počeo da se sulja niz peskovitu padinu do dna udolice. Prati

tila ga je čitava lavina sitnog kamenja, izmešana sa peskom.

Ova buka probudi i najtvrdije spavače i Kid Keri već je bio na nogama sa revolverima u rukama. Njegovi starinski koltovi mutno su se presijavali na suncu, koje je već uspelo da prodre i ovamo. Pored njega se stvori i Visoki Teksašanin. Eta Plejs i Lora Banion su se izvlačile ispod čebadi. Svi su zbunjeno gledali u Buča, koji se dokotrlja pred njihove noge.

– Potera! – saopštio im je. – Spremajte se za odbranu!

– Kako? – uglas povikaše Kid, Teks, Eta i Lora. – Opet jedna od tvojih ideja – završila je u ime svih Eta.

Kid je za to vreme na uzvišenju osmatrao kretanje potere. Kada se uverio da gonioci tačno idu za njihovim tragovima, strčao je i sam dole.

– Ne gube ni trenutka u lutanju – saopštio im je plavokosi revolveraš. – Moramo što pre nešto da učinimo.

Buč im dade znak da se okupe oko njega i počeo da izlaže svoj plan, gestikulirajući rukama i pokazujući čas prema brežuljcima i pad udubljenja, a onda, opet, prema šipražju u kome su im stajali konji.

Na čelu dugačke kolone jahača nalazio se čovek pomalo neobično odeven za Divlji zapad i putovanje po preriji. Dugačak, elegantan kaput od crnog somota, prugaste

pantalone uvučene u čizme sa visokom sarom i snežnobela košulja, koja kao da je tek jutros izašla ispod pegle, možda i ne bi odudarali tako od ostalih iz grupe da dotični nije imao na glavi žirado šešir od kruto ispletene slame.

Do njega je jahao krupan, sredovečan čovek, sa opuštenim brkovima, nalik na morža, kome se na kožnom prsluku presijavala mesingana šerifska zvezda. I onaj sa žirado šeširom nosio je brkove, ali su oni više podsećali na u to vreme moderne »a la Kina« brkove, koji su zajedno sa žućkastom bojom njegovog lica davali pomalo orijentalni izgled vođi kolone. Iza njih su nastupala dvanaestorica jahača, ljudi različitih dobi, ali sa potpuno sličnim izrazima mračne odlučnosti i iskustva na licima, koji su odavali da se pred nama nalaze profesionalci, lovci na ljude od zanata, prekaljene u višegodišnjim borbama sa svim vrstama prekršilaca zakona.

– Misliš li da su nam još uvek daleko odmakli, Leforse? – javi se masivni šerif i nezadovoljno ispljunu iz usta prašinu koja mu se nakupila od jahanja.

– Nešto mi govori da su u blizini – odvrati Džo Lefors, stari poznanik Buča Kasidija i Sandensa Kida, koji ih je gonio od samog početka njihove odmetničke karijere i kome su ova dvojica za dlaku izmicala, rizikujući pri tom živote. – Sinoć smo promenili konje, a noćas

su se i ljudi dobro odmorili. Prema onome što znam, ta banda još uvek jaše konje na kojima je pobegla posle pljačke voza.

– Mora da su i oni sami pali od umora – reče šerif, nastavljajući da pljuje. Šerif Mek Nab, čuvar zakona u Balen Sitiju, rado je pristao da sa četvoricom svojih pomoćnika pomogne Leforsu i njegovim detektivima, želeći tako da se najzad osveti Buču i Kidu za sva poniženja koja su mu ova dvojica priredila prilikom poslednjeg sukoba. – Ostavili su za sobom jasne tragove... Nikud nisu skretali. Idu pravom linijom.

– To je još jedan dokaz da su premoreni i oni i konji – progundā Lefors. Onda se naže u sedlu, pa iz velike kožne torbe sa strane izvuče poveći vojnički dogled. Podigao je levu ruku i dao znak koloni da se zaustavi, a on je sam poterao konja do obližnjeg brežuljka.

Izbivši na brežuljak, Lefors zaustavi životinju i onda prinese dogled očima, uperivši ga u pravcu gde se gubio trag nekolicine konja koje su gonio tako predano pratili još pre svitanja zore. Videlo se da se trag probija između valovitih brežuljčića prerije i ide neprestano prema jugozapadu. Kroz dogled Lefors je jasno mogao da vidi planinski lanac koji se uzdizao na horizontu i time nagoveštavao kraj prerije.

– Hm – promrmlja Lefors za sebe. – Verovatno su krenuli pre-

ma onim planinama. Ako ih ne stignemo dok su još u ravnici, opet će nam izmaći. – On ponovo prelete dogledom predelom gde su se gubili tragovi begunaca i onda se odjednom trže. – Do đavola – uzviknuo je, tako da šerif Mek Nab, koji je stajao dole sa poterom, naglo podiže glavu i upitno pogleda prema njemu.

Ono što je navelo Leforsa da izusti kletvu bila je činjenica da se trag kopita odmetničkih konja, koji je stizao do jednog brežuljka, iznenada gubio pozadi njega i više se nije nastavljao. Ne prepuštajući se prvom utisku, Lefors je nastavio da dogledom pretražuje svaki metar prerije od mesta gde se trag gubio. Međutim, prvi utisak ga nije varao. Na površini od nekoliko stotina metara od onog brežuljka, peskovita zemlja bila je devičanski neuznemirena i jasno se videlo da njome nikako nije mogla da prođe kolona jahača.

– Kao da su dobili krila i odleteli – procedi kroz zube Lefors. – Ili ... ili dalje nisu ni nastavili! Dabome! Oni su tu negde!

Još jednom je dobro pregledao okolinu dogledom i ona je poterao konja prema glavnini kolone.

– Šta je? – nestrpljivo ga dočeka Mek Nab. – Jesi li ih video?

– Stvar je u tome što ih nismo video – zagonetno odgovori Lefors. – Njihov trag nestaje kod jednog brežuljka i dalje nema ničega.

– Znači, utekli su? – dreknu Mek

Nab i bujica psovki odjeknu mirnim, jutarnjim vazduhom.

– Naprotiv – umirivao ga je Lefors. – Oni su tu negde, iza onog brežuljka. Nema više od jedne milje.

– I šta ćemo sada? – nestrpljiv je bio Mek Nab. – Hoćemo li da odmah jurnemo tamo? Sigurno još spavaju.

– Ako jurnemo, – odvrati Lefors – neko od njih će nas čuti još izdaleka. Sigurno su postavili stražara. A to znači pucnjavu i ...

Lefors ne dovrši rečenicu, ali Mek Nab i ostali su vrlo dobro znali šta je hteo da kaže. »Banda Sablasnih jahača« ne bi jeftino prodala svoju kožu i mnogi od prisutnih ostali bi zauvek da leže među žbunovima rumene kadulje.

– Pa šta ćemo onda? – ponovo se javi šerif.

– Evo šta – polako reče Džo Lefors, kao da se plašio da njegov plan neće čuti i odmetnici iza onog brežuljka. – Konje ostavljamo ovde. Džo će biti pored njih da ih čuva – Lefors klimnu glavom jednom postarijem jahaču, na čijem se licu, za razliku od ostalih, videlo da je umoran. – Mi svi odlazimo pešice prema onom brežuljku, ali napravićemo veliki luk, tako da dođemo sa njegove suprotne strane. Ako one hulje još spavaju, moći ćemo da ih opkolimo i onda su naši. Niko ne sme da puca dok ne čuje moj revolver. Hoću ih živu. Uostalom, tamo su i njihove

žene . . . Štampa nas sigurno ne bi pohvalila ako ih ubijemo iz zasede.

Lefors dalje nije morao da naređuje. Kao dobro izvežbano vojna jedinica, gonioci sjahaše s konja, a njihov drug Džo prikupi uzde i povede životinje prema obližnjem čestaru. Vezao ih je za izbleđelo korenje suvih žbunova, koje je nekakva oluja razgolitila.

Ostali, predvođeni Leforsom i Mek Nabom, podeliše se u dve grupe i krenuše suprotnim pravcima, držeći se velikih polulukova koji je trebalo da se spoje iza onog brežuljka gde je Lefors pretpostavljao da se nalazi odmetnički logor.

Umorni Džo Dandi je neko vreme gledao za njima, a onda sede na zemlju i poče da zavija cigaretu. Kada je odbijao prve dimove iz svoje cigarete, Lefors i članovi potere bili su iščezli iza čestara kadulje i sada se u prostranoj preriji nije moglo primetiti nikakvo kretanje. Samo bi poneki konj iza Džoa katkad frknuo, dok su njegovi drugovi uzalud pokušavali da štrpkaju gorko lišće kadulje. Životinje najzad odustaše od uzaludnog posla i filozofski oborenih glava strpljivo su čekale na povratak svojih gospodara.

Minuti su sporo prolazili. Džo je uspeo da popuši već svoju treću cigaretu, a iz pravca u kome je nestala potera sa Leforsom i Mek Nabom još uvek se ništa nije čulo. uljuljkan tišinom koja je svuda vladala, i Džo Dandi poče sanjivo da

klima glavom, baš kao i konji iza njega.

Iznenada, skoro sve životinje naglo podigoše glave i jedna od njih uplašeno zarza. Džo Dendi se odmah prenu iz dremeža i poče da ustaje, ali ga poznato metalno škljocanje prinudi da zastane u pola pokreta.

– Samo se ti i dalje odmaraj, prijatelju – miran, pomalo podsmešljiv glas začu se iza Leforsovog čoveka.

Dendi klonu na zemlju, ali ipak okrete glavu. Ugledao je lice čoveka koje mu je bilo toliko poznato sa poternica kao da ga je viđao u nekom svom porodičnom albumu fotografija.

– Buč! . . . Ti si, Buče Kasidi! – promuca Džo Dendi. Nije bio uplašen, ali ga je iznenađenje zbog pojave odmetnika koji je trebalo da se nalazi milju daleko prilično potreslo.

Buč klimnu glavom, zatim hitrim pokretom rastereti Dendija koltova i dade mu znak da ostane ležeći na zemlji. Ona je tiho zviznuo. Minut-dva kasnije, ozarena lica Sandensa Kida, Visokog Teksašanina i nosatog Kerija ukazaše se između žbunova. Poslednje su do Buča stigle Eta Plejs i Lora Balion.

– Sve je u redu – dočeka ih Buč. – Vežite ovoga ovde i odmah krećemo.

Za tren oka Teksašanin uveza svojim lasom Dendija i, dok je on

to radio, ostali članovi bande »Sa-blasnih jahača« povedoše konje članova potere. Kada su odmakli nekoliko stotina metara, Teksašanin ih pristiže i sada su svi natenane razgledali životinje, birajući ih po svom ukusu.

Buču odmah pade za oko crni Leforsov vranac, koga je primetio još dok su se krili u zasedi, malo podalje od mesta gde je Lefors zaustavio poteru.

– Životinje su sve odmorne – reče Buč penjući se u sedlo vranca. – Imamo po rezervnog konja za svakog od nas, a plen ćemo natovariti na ona preostala dva.

– Mogu da zamislim kakvo će Lefors napraviti lice kada zatekne našu ćebad i šešire u onoj rupi.

– Ne zaboravi i čizme – progundā Kid Keri, gledajući svoje bosenoge.

– Morali smo da ih ostavimo – tešio ih je Buč. – Kako bi Lefors poverovao da ležimo u onom žbunju ako nije mogao da vidi i čizme kako vire ispod ćebeta?

Na odmornim konjima za tili čas su stigli do mesta gde su se krili i osmatrali kretanje Leforsove potere. Tu su se nalazile i vreće sa opljačkanim novcem iz ekspresa »Overland Flyers«. Brzo su ih smetili na sedla dva rezervna konja i onda u punom trku jurnuli prerijom u pravcu planinskog lanca, gde ih je čekalo skrovište.

Dugačke kose Ete Plejs i Lore Balion lepršale su se na povetarcu,

a nikome nije smetalo što već izgrejalo sunce prži njihove gole glave. I šešire su ostavili u onom udubljenju kako bi lukavog Leforsa ubedili da tmao leže ljudi koje je toliko želeo da uhvati.

GLAVA DRUGA

Jedan od članova potere dopuza do Leforsa, koji je zbog pešačenja bio sav oznojen i sada je, po prvi put od kako je bio na čelu kolone, skinuo svoj žirado šešir i brisao mokro čelo.

– Tu su – prošapta čovek.

– Koliko ih je? – upita Lefors i hitro vrati šešir na glavu.

– Izbrojao sam šest konja – odgovori ovaj. – Oni spavaju u žbunju, tako da ih nisam dobro video. Niko ne stražari.

– Hm – progundā Lefors. – Čudno. Zar su toliko umorni...? – on ne dovrši svoju misao, već pogleda u glasnika i šapatom mu naredi: – Vрати se sa leve strane i vidi da li je Mek Nab stigao do vašeg položaja. Ako je tako, onda motrite na ovu stranu i ne preduzimajte ništa dok ne vidite da vam mašem ovom crvenom maramom.

Čovek klimnu glavom, poguren optrčā levu stranu brežuljka i nestade između žbunja. Nekoliko minuta kasnije, Lefors i šestorica njegovih ljudi dopuzaše do vrha brežuljka, odakle su jasno mogli da vide ono udubljenje i sve što se tamo nalazilo. Lefors prelete oči-

ma pravo po čestaru, gde su se videli konji odmetnika, a onda mu se oči zaustaviše na nekakvim zelenkastim hartijama koje su ležale razbacane na peskovitom tlu male udolice.

– Do đavola! – opsovao je kroz stisnute zube. – Pa oni su to pare razbacivali!

Čovek do Leforsa, koji je takođe napeto osmatrao razbojničko skrovište, sada reče:

– Sigurno su delili plen, a ovaj sitniš im se rasturio po mraku. To znači da su dole i spavaju, inače sigurno ne bi pare ostavili tek tako.

– Možeš li da ih izbrojiš? – promrmlja Lefors. – Ja odavde vidim tri ili četiri para čizama...

– Ono tamo, levo, su sigurno žene – reče Leforsov pomoćnik. – Šarene im se bluze i...

– Valjda su oni već stigli tamo – prekide ga Lefors, osmatrajući brežuljak na suprotnoj strani udolice. – Ako smo spremni, daću im znak.

Pogledao je iza sebe, prema ljudima koji su ležali raspoređeni u vidu lepeze i opkoljavali čitavu polovinu brežuljka. Lefors izvadi iz džepa crvenu maramicu, kojom je maločas brisao znoj, i mahnu njome nekoliko puta. U sledećem trenutku grupa ljudskih prilika pojavi se na suprotnoj strani udolice. Nisu bili udaljeni više od pedesetak jardi.

– U redu, momci, krećimo! – prosikta Lefors i hitro se uspravi.

U desnoj ruci držao je veliki kolt. Levo i desno od njega začu se škljocanje puški i revolvera koje su gonoci zapinjali. I tako je trinaest cevi različitog kalibra bilo upereno prema logoru »zaspalih« begunaca.

– Predajte se! – dreknu Lefors i u jutarnjoj tišini puste prerije njegov gls odjeknu kao pucanj groma. – Nemate nikakvih izgleda! Brojaću do tri, a onda pucamo! Jedan... dva...

– Stani, Leforse! – odjeknu glas šerifa Mek Naba s druge strane udolice. – Dole su samo konji!

– Šta!? – zagrcnu se Lefors. Ne pitajući više, prosto se strmoglavio niz padinu brežuljka.

Minut kasnije, čuveni lovac na odmetnike Džo Lefors besno je ritao ćebad i granje ispod njih od kojeg su odmetnici, dodajući im šešire i čizme, napravili svoje dvojnike i bar za trenutak prevarili gonioce.

Šerif Mek Nab je ćutke gledao odozgo Leforsove besne izlive razočarenja i gladio nakostrešene brkove. Onda mu se oči podigoše prema dalekom mestu gde su ostavili svoje konje i svi su sada mogli da čuju šerifovu psovku:

– Sto mu gronova! To su sigurno oni!

Lefors zastade kao pogođen munjom, a onda ustrča uz padinu do šerifa, oko koga su se već bili okupili njegovi ljudi. Svi su gledali na istu stranu, pa to sada učini i Lefors. Ugledao je oblak prašine, već

prilično daleko od mesta gde su ostavili Džoa Dandija da čuva konje.

– E, pa, ovo je . . . – riknu Lefors. – Ovako nisam bio nasamaren nikada. I to tako jeftino. Naseo sam na najobičniji dečji tik. Očekivao sam neko lukavstvo, prefinjeni plan, a ono . . .

– Neki put i deca umeju da prevare roditelje – mudro reče šerif Mek Nab. – Da podvala nije bila tako jednostavna, ne bi ni naleteli ovako. Nego, šta ćemo sada?

– Na konje, pa za njima! – dreknu Lefors. – Brzo dole i dovedite životinje! Do đavola, što sam ostavio dogled u torbi na sedlu?!

Nekoliko ljudi strčase dole i počese da izvode konje iz žbunja. Ostali članovi potere požuriše da im pomognu, ali tek što su prikupili umorne i žedne životinje, jedan od njih povika:

– He, Leforse! Isekli su svu opremu! Nemamo čime da pričvrstimo sedla, a i kaiševi za uzengije su presečeni.

– Nema ništa od potere – odlučno reče šerif Mek Nab i skoro sa zadovoljstvom pogleda u Leforsa. Morao je da prizna kako mu je milo što se ovo ipak dogodilo jer ga je Lefors već nervirao svojim nadmenim ponašanjem i naredbama. Za čuvenog detektiva, Mek Nab je bio samo običan palanački šerif kome se, eto, ukazala »čast« da sarađuje sa čuvenim Leforsom.

– Kako to misliš gotovo je sa po-

terom? – obrecnu se Lefors na njega. – Imamo njihove konje, a i naoružani smo do zuba!

– Imamo šest konja koji jedva stoje na nogama – odvrati Mek Nab isto tako oštrim glasom. – Nemamo sedla, a šest konja nije dovoljno ni za polovinu potere. Vraćamo se u Balen Siti. Za to će nam biti potreban čitav dan.

Lefors ništa ne reče. Buljio je u daljinu, gde se oblak prašine iza begunaca polako rasturao na sve jačem vetru. Samo po čvrsto stisnutim pesnicama, potpuno pobelelim od napora, moglo se zaključiti koliko je teško Leforsu pao ovaj poraz. Još jednom su Buč Kasidi i Sandens Kid uspeli da mu umaknu, ali ovoga puta sramota koju je doživeo zauvek će mu srušiti ugled. Lefors se kleo u sebi na osvetu, ali je vrlo dobro znao da više nikada neće sa nekadašnjim oduševljenjem i elanom goniti omržene neprijatelje. Niti će ikada više ljudi kojima bude zapovedao bez pogovora slušati njegove reči.

Puna dva člasi begunci su jurili na štedeći konje i tek tada Buč podiže ruku dajući im znak da stanu. Kada su se okupili oko njega, ličili su na kauboje koji su sa čoporom konja krenuli u preriju na ispašu. Svaki od njih vodio je za sobom još jednog rezervnog konja, a Visoki Teksašanin i Kid Keri imali su da se brinu za još po jednu životinju. One su nmosile opljačkani

novac.

– Sada bi trebalo da promenimo konje – reče Buč. – Zaustavljamo se svaka dva sata i menjati konje. Tako ćemo im sačuvati snagu.

– Ako misliš da nastavimo ovakvu jurnjavu – javi se Kid – onda do podne stižemo u podnožje planine.

– To ne bi valjalo – javi se Ben Kilpatrik, inače poznatiji kao Visoki Teksašanin. – Ostavljamo iza nas tragove koje bi i dete moglo da prati. Predlažem da skrenemo prema gradu Asteku.

– U pravu si – klimnu glavom Buč, prisećajući se puta kojim su on i Ben stigli do skrovišta Baldija Širefsa. – Tamo je i reka Čako. Mogli bismo da zađemo u njeno korito i tako zavaramo tragove, a onda da izbijemo na put koji vodi u Astek.

– Vas dvojica bolje znate okolinu od nas – odmahnu rukom Sandens Kid i zabrinuto pogleda u ženske članove družine. Lora Banion i Eta Plejs su se dobro držale, ali neprekidna jurnjava poslednjih dana, praktično bez odmora, i te kako je uzela svoj danak, što se videlo po izmučenim izrazima njihovih lica. – Lefors i ostali sigurno neće poći za nama. Biće srećni ako se dočepaju mesta odakle su sinoć krenuli.

– Onda zaista ne moramo da žurimo – javi se Kid Keri. On je već bio sjahao i nešto petljao oko torbi na sedlima konja o kojima se starao. – Gle, izgleda da smo dobro

snabdeveni. Torbe su pune hrane, a i čiture vode.

– Ima li viskija? – zainteresova se Buč.

– Verovatno – odvrati Keri. – Lefors je poznat kao čovek koji voli da cugne.

Sada su svi sjahali i počeli da pregledaju zaplenjene konje. prvo što su mogli da zakluče bilo je da su sve životinje odlične, snažne i zdrave. Što se tiče njihove izdržljivosti i brzine, u to su se već uverili tokom jahanja. Međutim, najprijatnije iznenađenje čekalo ih je u prepunim torbama. Pored raznovrsne hrane, a bilo je tu čak i konzervi pasulja i kompota, begunci otkriše i nekoliko boca viskija, dosta zavoja i nekih bočica sa njima nepoznatim lekovima. Lefors zaista ništa nije prepuštao slučaju.

– Imali smo više sreće nego što bi grešnici kao što smo mi mogli da očekuju od providenja – sa osmehom reče Buč. – Ova hrana će nam potrajati bar nedelju dana. Ako štedimo, još i više.

– To znači da niko neće morati da odlazi u neki grad i kupuje – reče Eta Plejs – a nas dve da za to vreme skapavamo od straha.

Lora Banion samo klimnu glavom, potvrđujući reči svoje drugarice. Pored fizičkih napora i opasnosti kojima su njih dve bile stalno izložene, neprekidan strah za sudbinu svojih ljubavnika i ostalih još više je iscrpljivao njihove ipak ograničene rezerve energije i nerava.

– Dobro, šta ćemo dalje? – hitro reče Buč, želeći da prekine dalje izlive ženskih briga i strepnji. I sam je nekako imao loša predosećanja. Vrlo dobro je znao da su preterali sa svojim akcijama i da posle niza srećnih obrta neminovno dolaze i oni nesrećni.

– Nastavićemo za Astek, kao što sam rekao – odvrati Ben. – Ako putujemo malo sporije, do reke Čako ćemo stići kasno posle podne. Na jednom mestu reka teče skoro pored samog puta za Astek. Tu ćemo negde da potražimo kamenitu obalu i da preko nje izađemo na drum. Naravno, tek kada padne mrak. Naši tragovi će se izgubiti među ostalima, jer je tu saobraćaj prilično živ, naročito u pravcu Duranga.

– Posle dve-tri milje, mogli bismo jedan po jedan da siđemo sa druma – dopuni ga Buč. – Onda skrećemo na sever i pravo do skrovišta.

Pola časa kasnije, »Banda sablasnih jahača«, koja sada nimalo nije ličila na sablasti, već na premorene putnike, grabila je u pravcu juga.

Sunce je već bilo visoko na nebu i približavalo se svome zenitu kada je grupa prašnjavih ljudi na čelu sa Džoom Leforsom stigla u glavnu ulicu Balen Sitija. I pored velike vrućine, na drvenim trotoarima bilo je dosta prolaznika, uglavnom došljaka iz okoline, pošto je sutra-

dan bila subota i pazarni dan u Balen Sitiju. Pred šerifovom kancelarijom, koja se nalazila odmah pored velike prodavnice mešovite robe, stajala je grupica ljudi i nešto živo razgovarala. Odjednom, niz ulicu dotrča jedan dečak, dižući svojim bosim nogama prašinu na sve strane, i kreštavim glasom viknu:

– Vratila se potera! Lefors i naš šerif...

Kao naelektrisani, ljudi skočiše sa trotoara i stvoriše se na sredini široke i prašnjave ulice. Onda nekolicina požuri u susret Leforsovoj koloni.

– Šta je? Šta se dogodilo? – počebujica pitanja čim su građani videli u kakvom su stanju Lefors i njegovi ljudi. – Gde su odmetnici?

Šerif Mek Nab kiselo pogleda svoje sugrađane, a Lefors, koji se jedva kretao u svojim lakovanim čizmama, odmahnu rukom i samo prokrklja:

– Spremite nam vode! Puno vode!

Konji na kojima su jahala po dva člana potere jedva nastaviše put nogu pred nogu. Lefors i Mek Nab, dajući primer ostalima, stisnutih zuba nastavili su da koračaju prema šerifovoj kancelariji. Njihove čizme visokih potpetnica nikako nisu bile namenjene ovakvim pešačkim poduhvatim i oni su se sada bukvalno teturali. Njihovo mučenje najzad prestade i oni glavački uleteše u kakvu-takvu hladovinu

šerifove kancelarije.

Mek Nab se sruči na stolicu za svojim stolom, a Lefors se ispruži u drvenu klupu pored bočnog zida. Malo zatim i ostali iz potere skupiše se u kancelariji.

– Šta je s tom vodom? – prokrklja Lefors.

Preko ulice, iz saluna na drugoj strani, trčalo je nekoliko građana, držeći u rukama bokale vode, a iza njih je žurio vlasnik saluna sa velikim poslužavnikom punim krigli piva.

Nekoliko sledećih minuta u šerifovoj kancelariji moglo se čuti samo kлокotanje, zadovoljno dah-tanje i pokoji srećni uzvik olakšanja. Kada je prva žeđ utoljena, Mek Nab mahnu rukom vlasniku saluna:

– Još ovakve dve ture, Džebe. Plaća Džo Lefors.

Imenovani samo mračno pogleda u šerifa, ali ne izusti ni reč. Znao je da ovde više nema šta da traži i da će biti najbolje da se što pre pokupi iz Balen Sitija, što je i Mek Nab želeo. No, šerif je imao i drugih briga. Pitao se kako će nadoknaditi izgubljene konje i opremu svojih ljudi jer je vrlo dobro znao da gradska kasa u Balen Sitiju nema za to novca. Zato je požurio da doda:

– Ovi konji ostaju nama, Leforse. Moji ljudi su dobrovoljci i red je da nekako nadoknade štetu. Vama će to platiti železnička kompanija.

– Đavola će da plati – odvrati Le-

fors. – Od kako su mi one dve hulje poslednji put umakle, ja i moji ljudi više ne radimo za platu. Uzimali su nas samo pod uslovom da ih uhvatimo . . . Tek tada bi nam isplatili nagradu. Ovako, samo smo na gubitku.

– To me se ne tiče – progundā Šerif, brišući pivsku penu sa gustih brkova. – Ovde imam preča posla nego da jurim tamo neke belosvet-ske razbojnice koji pljačkaju bogate železničke kompanije. Pokazali smo našu dobru volju, maltretirali se uzalud, i to je dosta s naše strane. A vi . . . vi možete da se odmorete i da nastavite svoj posao.

– Znači, terate me? – besno viknu Lefors.

– Taman posla – osmehnu se Mek Nab i sačeka da vlasnik saluna, koji se vratio, podeli nove krigle piva. Pošto je otpio dobar gutljaj iz svoje, nastavi: – Samo želim da ne propustite poštanske kola za Farington koja stižu u podne.

Šerif i Lefors su se nekoliko trenutaka netremice merili, a onda čuveni lovac na ljude prvi obori oči i s mukom se podiže sa klupe.

– Idemo – naredio je svojim ljudima i grupa prašnjavih i iscrpljenih gonilaca pognutih glava izađe iz šerifove kancelarije i nestade u salunu preko puta.

Mek Nab je zamišljeno gledao za njima i onda reče, ne obraćajući se nikome posebno:

– Nadam se da železnica neće stići u Balen Siti ni za sledećih sto

godina. Ili bar dok sam ja šerif. Tako nam Buč Kasidi i onaj Kid nam ponovo doći u posetu.

– Eno, tamo vidi kostur neke životinje! – reče Kid Keri pokazujući prema maloj čistini među visokim, kamenim gromadama.

– Ako je to ono što ja mislim, onda smo na pravom putu – reče Buč i gomila jahača i konja požuri između gromada. Kada su izbili na malu čistinu, Buč sjaha i priđe životinjskom kosturu. Bio je to kostur jednog konja, potpuno oglođan, a polutrulo sedlo, ispucalo od sunca i kiše, ležalo je po strani. Samo se okov na sedlu pomalo presijavao, dok su čelične uzengije već bile potpuno zardale.

– To je konj Kita Džemisona – reče Buč okrenuvši se prema družini. – Životinju je ubio šerif iz Faringtona kada je gonio našeg prijatelja.

– Da, tako je – javi se Teksašanin Ben Kilpatrik. – Sećam se da nam je Kit pričao kako je izgubio konja. Jedva se ranjen dovukao do pećine. Kada smo onda pobegli po oluji, potpuno smo zaboravili na konja. Sumnjam da ga je i šerif video.

– Onda je ona jaruga tu negde – reče Buč penjući se na konja. Usp ravio se u sedlu i pažljivo pogledao oko sebe. Onda mu se lice razvuče u osmeh. – Dabome, jaruga je tamo.

Buč potera konja sa čistine, a ostali u koloni jedan po jedan nastaju

više za njim. Napredovali su polako jer je prolaz između velikih stena bio uzan, a i njih je umor već skoro potpuno savladao. Jahali su čitavog prethodnog dana da bi što pre stigli do reke Čako, pa su onda njenim koritom nastavili dobre dve milje, da bi po mraku izbili na put za Astek. Srećom, tamo nisu nikoga sreli. Posle dobrog časa kahanja po drumu, skrenuli su sa njega držeći se severnog pravca i čitavu noć jahali prema planinama. Nekako u ovo vreme, šerif Mek Nab i Džo Lefors gasili su žed u Balen Sitiju, a naša družina stizala je pred toliko traženo skrovište.

Sada su se kretali duž strmog, kamenog zida, koji kao da se pružao u nedogled. Nigde se nije mogla primetiti pukotina. Sve dok nisu stigli do pred samih ulaz u jarugu usečenu kao nožem u stranu, niko od njih nije mogao da se zakune da idu dobrim pravcem. Kada su ušli u jarugu, zapahnu ih prijatna svežina i oni sjahaše. Povelu su konje sve do gustog žbunja na krajevima jaruge. Izgledalo je kao da se ona ovde završava. Međutim, Buč razmaknu žbunje i ubrzo zatim čitava kolona se obrete u kratkom mrakom tunelu.

– Pazite da ne polomite to žbunje – opomenu ih Buč. – Posle će se jedan od nas vratiti i izbrisati tragove.

Stotinak metara dalje, izađoše iz tunela. Obreli su se u dobro poznatoj dolinici, gde se nalazilo naselje

prastarih Indijanaca, koji su jednu stranu kamenog zida doline bili izdubili u male suve prostorije. Na drugoj strani dolina je bila obrasla gustom travom, koja je oko malog izvora bila visoka skoro do pojasa. Čulo se samo kлокotanje i žubor vode. Begunci su kao omađijani buljili u nestvarni prizor, a onda se Eta Plejs i Lora Banion prve trgoše i potrčase prema izvoru, čija se voda posle nekoliko metara gubila u kamenom udubljenju nalik na korito.

Buč i ostali muškarci su sa osmehom gledali kako se devojke gnjuraju u bistroj vodi, a onda, ne izdržavši više, pojuriše ka njima.

GLAVA TREĆA

U salunu »Horizont«, jednom od dva postojeća lokala u Durangu, vladala je prijatna hladovina. Sveže pometeni pod poprskan vodom, navučeni drveni šaloni na prozorima, koji su stvarali osvežavajući polumrak, toliko su odudarali od paklene podnevne jare napolju da je bilo pravo čudo što u salunu nema gostiju. Osim nekolicine profesionalnih klupodera, sa čašom piva ili viskija pred sobom, koja bi im potrajala sve dok ne bi naišao neko da ih časti, promet u svetilištu »Kralja alkohola« i boginje Talije, jer ovde se i kockalo naveliko, bio je, blago rečeno, mizeran.

Da je sličan zaključak doneo i

vlasnik »Horizonta« Sju Hobs, jasno se moglo videti na njegovom mlohavom licu. Oprezno oslanjajući o ruke na ogradi drvene galerije na gornjem spratu saluna svoju ogromnu telesinu, Sju je mračno merio prazni lokal. Već je hteo da se spusti, kada pokretna krila na ulaznim vratima škripnuše i jedan posetilac uđe.

Žmirkajući da bi se privikao na polumrak, pridošlica skide šešir, nalik na polucilindar i obrisa nadlanicom ožnojeno čelo. Kada je nazreo dugački šank na suprotnom kraju, uputi mu se brzim koracima.

– Pivo! – skoro je jeknuo gost. – Ledeno i bez mnogo pene! Barmen Džeremi, koji je za razliku od svog poslodavca bio mršav kao izglednela smrt i zato nosio nadimak »ujka Motka«, sa prilično napora i škripom zglobova, stavi svoj kostur u pokret i dogega se do mušterije. Natočio je veliku kriglu piva i gurnuo je preko glatkog šanka. Tek tada je pažljivije pogledao u naručioca. Debeli Sju je već to ranije učinio i ono što je video nije mu se svidelo.

Gost je imao na sebi veoma prašnjavo i prilično pohabano civilno odelo. Ispod raskopčanog kaputa video se prsluk, potpuno suvišan na ovoj vrućini. Ali, zato, masivan kolt starijeg modela i većeg kalibra od današnjih nije delovao ni malo suvišno na vitkom, pa ipak snažnom struku stranca, koji nije mo-

gao imati više od dvadeset pet-šest godina. Istina, njegovo neobrijano, mladalačko lice već je bilo izrezbarenom borama brige, strepnji i neizvesnosti, kakve se dobijaju samo kada čovek vodi život koji sigurno ne vodi u penziju.

Neka skitnica, zaključio debeli Sju. Švorc. Daj, bože, da ima za pivo, govorio je u sebi silazeći niz stepenice. Kada je vlasnik saluna i kockarnice zakoračio sa poslednjeg stepenika, stranac je već bio iskapio kriglu i mahnuo ujka Motki da je napuni. Mršavi barmen je očigledno bio istog mišljenja kao i Sju, jer na narudžbinu gosta samo načini onaj svugde u svetu dobro poznati gest, protrljavši palac o kažiprst, što je, sve dok ovom planetom budu važili novčani znaci bilo koje vrste, moglo samo jedno da znači: »Imaš li da platiš?«.

Na ovo se stranac kiselo osmehnu i zavuče ruku u očigledno dubok džep pantalona. Odande se ču zveckanje od koga debeli odmah načulji uši, a onda na ploči šanka blesnu zlatnik od dvadeset dolara. Barmen ostade jedan dug trenutak nepomičan. Zatim njegova koščata ruka zgrabi kriglu, natoči pivo i ponovo je spusti pred gosta. Drugom je već šcepao zlatnik.

Ni nepoznati nije bio spor.

– Hej, polako, prijatelju! – rekao je, munjevito spustivši šaku na barmenovu ruku, koja ostade kao prikovana za šank. – Nisi mi rekao koliko staje pivo?

– Nisi me ni pitao! – nabusito odvrati ujka Motka, očigledno nezadovoljan razvojem događaja. – Dve krigle, dva dolara!

– Oho! Ovo pivo kao da je stiglo iz Nemačke, a ne iz Santa Fea.

– Plati ili ostavi! – skoro dreknu barmen, kome se nepoznati nije svideo od prvog trenutka.

– Polako, Džeremi – začu se iza njih glas debelog Sjua Hobsa. Za razliku od ogromne telesine, glas vlasnika saluna je bio piskav kao u momčeta koje mutira, što se donekle slagalo sa njegovim ćosavim i rumenim obrazima nalik na zadnjicu napredne bebe. – U čemu je stvar?

– Skupo mu naše pivo, Sju – jedva dočeka mršavi – a ovamo se razbacuje zlatnicima!

– Zlato ne pada s neba, niti se skuplja na ulici – poučno reče stranac. – Inače bi ti čistio ulice, a ne točio loše pivo! Dolar za kriglu. Ha!

Instinkt grabljivice tačnije lešinara koji oseti plen, navede Sjua Hobsa na, za njega neuobičajeni potez.

– Pošto se prvi put u mom lokalu, piće je besplatno - pisnu Sju i obrazi mu zaigraše, pa se odmah umiriše. – Ako ostajete duže, uvidećete da je naše pivo najbolje s ove strane pruge, a cene umerene! I meni jedan, Džeremi!

Stranac se dobroćudno osmehnu, klimnu glavom i njih dvojica se kucnuše. Obrisavši penu sa usana, on reče:

– Hvala na ponudi, ali ja uvek plaćam svoje piće. Časte me samo prijatelji!

Rumenilo Hobsovih obraza postade pepeljasto sivo. Videvši ovo, barmen uplašeno uzmače. Dobro je znao šta znači ova promena boje na licu debelog. Ogromna šaka koja je držala kriglu sada se steže tako da prsti nalik na kobasice po-beleše.

Odjeknuo je prasak stakla poput revolverskog pucanja i pivo šiknu čak do Džeremija, polivši ga po licu. Ovakva demonstracija snage potresla je i stranca, koji se nije trudio da sakrije svoje zaprepašćenje.

– Bogamu! – nehotice mu slete sa usana. – Što uništavate inventar lokala, prijatelju? Pa ovo je za cirkus, a ne za mirne salunske goste! Dobro, primiću čast.

Ogromna telesina Sjua Hobsa, kome nije bilo prvina da ovako lomi krige i pri tom sačuva šaku od posekotina, već se bila pokrenula da u sledećem potezu zgromi drskog uljeza. Zaustavila se u pola pokreta. Opet mu je bio proradio onaj do sada nepogrešivi instinkt bliskog plena koji ga je prevashodno vodio u životu. Uzdrhtale naslage sala se po inerciji uskomešale i onda primiriše, a rumenilo ponovo potisnu sa ogromih obraza nezdravu boju pepela. Hobsove sitne oči, duboko usađene u dupljama, mutno zasvetlučale. Sa malih usta, koje su neodoljivo podse-

ćale na crveni herc u kartama, začuse glasić golobradog dečaćića:

– Tako te volim, momče! Nego, u čiju čast pijem?

– Ovaj . . . – za trenutak se zđuni stranac, što ne promače Hobsu. – Džordž . . . Džordž parker! Živeli!

I Džordž Parker, jer to je bilo pravo ime Buča Kasidija, isprazni kriglu i dade znak Džeremiju da mu je ponovo napuni. Hobs odbi novo pivo i izabra viski, koje barmen natoči iz boce ispod šanka.

– A, sada, do viđenja, Parkeru! – zapišta Hobs klimnuvši glavom Buču uputi se uz stepenice na sprat.

Stigavši na galeriju, debeljko pođe do jednih vrata i otvori ih. Unutra, u prilično udobno nameštenoj sobi, sedela su za stolom i igrala karte dva čoveka. Mada različito odeveni, jedan u crnom odelu od somota, a drugi u opremi pravog kauboja, obojica su imala slična, bezirazna lica profesionalnih ubica. Hobs mahnu glavom čoveku u crnom i ovaj ćutke baci karte na sto i izađe u hodnik. Zajedno su prišli ogradi galerije.

– Dobro pogledaj onog tipa, Hak – prošišta vlasnik saluna. – Da ga ne ispuštaš iz vida. Hoću da znam šta radi u Durangu i gde se muva.

Dok se ovo događalo na galeriji iznad saluna, Buč je završio sa pićem i uputio se prema izlazu. Osećao se nelagodno. Ovaj incident sa vlasnikom saluna zaista mu nije bio potreban. Došao je u Durango

iz skrovišta »Sablasnih jahača« u planinama čitav dan jahanja odavde. Tamo su ostali Sandens Kid, Ben Kil patrik, Kid Keri, Eta Plejs i Lora Balion. Obe žene su imale groznicu i to je bio glavni razlog što je došao u grad. Treblao je pronaći nekog lekara, uzeti lekove, kupiti odeću za sve i još dosta hrane. Posle tronedelnog boravka u tajnoj pećini, gde su pobegli posle pljačke voza, ponestajalo im je svega. Sa dva konja Buč je juče krenuo ovamo i stigao pred podne u Durango. Pošto je konje ostavio u gradskoj štali, svratio do saluna da samo ugasi žeđ i, eto, upao u nepriliku.

Dobro je zapazio reakciju debelog kolosa na pojavu njegovog zlatnika i znao da se ovaj neće smiriti dok ne sazna nešto više o njemu i količini para koje ima pri sebi. Znači trebalo je Durango napustiti što pre i neprimetnije, ali tek pošto obavi neodložne poslove.

Našavši se na ulici, odmetnik požuri kući koju je zapazio prilikom dolaska i na kojoj se videla tabla sa natpisom »Dr Stiv Mortimer«. Imao je sreću da lekara zatekne u ordinaciji. Posle uvoda, počeo je da mu objašnjava.

– Moja žena ima jaku groznicu, doktore – reče Buč. – Nisam mogao da je dovedem na pregled jer nemam kola. Živimo na farmi kod Čivave.

Stari lekar ga odmeri i njegove guste, čupave obrve kao da se još

više nakostrešiše. Progundao je:

– Groznica može da se dobije iz mnogo razloga. Ovako napamet ne mogu da lečim. Opiši mi malo bolje te simptome, momče!

Buč se upusti u detaljnije detalje Etine i Lorine bolesti. Na kraju lekar reče:

– Izgleda da je u pitanju težak nazeb. Daću ti kinin i još neke praškove. Neka se preznojava što češće. Čajevi dosta pomažu. Ako joj ne bude bolje za nekoliko dana, moraćeš da je dovedeš.

Malo kasnije, sa paketom lekova, Buč je već žurio prema velikoj trgovini mešovitom robom. Zamišljen, nije ni primetio čoveka u crnom odelu koji je išao drvenim trotoarom na drugoj strani ulice. Kada je ušao u radnju, njegov pratilac zastade u senci jedne nastrešnice i polako pripali dugačku tanku cigaru.

Polu časa kasnije, Buč se pojavi na ulici. Bio je natovaren raznim paketima. Od kojih se jedva i video. Pošto se uverio da je Buč krenuo prema gradskoj štali, čovek u crnom požuri preko ulice i uđe u radnju. Trgovac, omanji ćelavi čovečuljak sa velikim brkovima na mršavom licu baš je prebrojavao pazar. Lice mu je imalo zadovoljan izraz.

– Izgleda da si imao dobru mušteriju, Slime? – reče čovek u crnom, prilazeći tezgi.

– Kada bi bar svake nedelje imao takvog kupca, Hak – odvrati

trgovac. – Uzео je robe za petsto dolara i platio zlatnicima.

– Gle, gle - promrmlja Hak. – U ovo doba krize da neko plaća u zlatu. Baš retko ...

– Još sam mu utrapio i neke pomodne haljine koje ovdašnje žene ne bi kupile – oduševljavao se dalje čovečuljak. – Znaš, skupe su, a on nije pitao za cenu. Trebalo je da još više tražim.

– Žensku odeću je kupio – mrmrljao je više za sebe Hak. – I šta još?

– Pa, čizme, hranu i municiju – ređao je dalje trgovac. – Nego, šta to zanima, Hak?

– Ništa, ja onako – odvrati čovek u crnom i okrete leđa čovečuljku. Dugačkim koracima napustio je radnju i krenuo ka gradskoj štali.

U štali je Hak prišao vlasniku, koji je sedeo pred vratima i pućkao na lulu dugačkog čibuka. Praveći se da razgovara sa čovekom, Hak je pažljivo posmatrao šta radi Buč. Ovaj je žurno poslovaо oko konja u obližnjem boksu. Kupljene pakete odmetnik je vezivao preko sedla. Kada je bio gotov, izađe na polje. Ovlaš je pogledao Haka i upitao vlasnika štale:

– Gde ovde može da se dobro ruča, prijatelju?

– Pa, najbolje je kod našeg Kineza, stranče – odgovori štalар, ne vaдеći lulu iz usta. – To vam je gore uz ulicu. Prekoputa.

Buč dodirnu prstima obod šešira i pođe u označenom pravcu. Čo-

vek u crnom kao da je namerno gledao nekuda u stranu, ne želeći da se sretne sa pogleodm mladog odmetnika. Postavši oprezan zbog događaja u salunu, Buč je i nehotiце ovo zapazio, ali dok je stigao do malog kineksog restorana, već je zaboravio gest nepoznatog.

Obilni ručak mu je prijao i pored malo egzotičnog ukusa kineske kuhinje. Taman je plaćao, kada mu nešto na ulici privuče pažnju. Čovek u crnom, koga je video kod štale baš je žurio ulicom i promakao pored izloga resotrana. Kada je Buč napustio restoran, baš je ulazio u salun »Horizont«.

– Dakle, tako - promrmlja mladi odmetnik. – Sve mi se čini da taj crni gavran i ovaj vepar iz saluna imaju nešto zajedničko ... Zanimaju se za mene! Treba što pre kidati odavde.

Desetak minuta kasnije, mada su mu konji bili još umorni, ali bar nahranjeni napojeni, Buč je galopirao pored poslednjih kuća Duranga. Zbog tovarnog konja, koji je bio pretrpan robom, nije mogao da razvije brzinu koju je želeo. No, ipak je odmicao. Kada se pola časa kasnije zaustavio i pogledao iza sebe, Durango je iščezao sa vidika, a na pustom drumu nije se videlo nikakvo kretanje.

Znao sam, znao sam da tu ima nešto! – ponavljao je ogromni Sju Hobs, dok je Hak Kečam, čovek u

crnom, ispijao kriglu piva. – Ženske haljine, hrana, odeća... Koliko kažeš da je kupio čizama?

– Šest pari... muške i ženske – odgovori Hak. – Šta misliš?

– Sa njim ih je, dakle, sedmoro! – nastavi debeljko svojim piskavim glasom. – Sve se slaže! Daj one novine, Džeremi!

Mršavi barmen izvuče ispod šanka presavijene novine i pruži ih Hobsu. Bio je to »Santa Fe Herald«, dnevne novine iz istoimenog grada, od pre dvadesetak dana. Debeli ih razvi i onda pljesnu ogromnom šakom po naslovnoj strani.

– Vidi ovo! – pozvao je čoveka u crnom bliže sebi. – Velika pljačka voza! Bruka kompanije »Overland Flajers«! – čitao je naslove i podnaslove, štampane ogromnim slovima. – Buč Kasidi vođa bande »Sablasihi jahača«! Žene pljačkaju voz!

Hobs za trenutak ućuta i produži da čita u sebi tekst ispod naslova. kada je podigao oči sa novina, njegovo rumeno lice je bilo ozareno.

– Opljačkano je skoro sto hiljada dolara! – objašnjavao je Hak. – Od toga nekoliko hiljada u zlatnicima! Dabome, njima je ovde plaćao! Do đavola, imali smo u rukama Buča Kasidija!

– Da javimo šerifu? – predloži Hak. – Njihove glave vrede bar tri-desetak hiljada dolara!

– Vrede ako ih predaš žive ili mrtve – odvrati Hobs. – Imam ja bolji

plan! Skrovište im nije daleko. Sigurno negde u brdima severno odavde. Uzmi najboljeg konja iz moje štale, dosta hrane i vode, pa za njim. Drži se dalje od puta i kreni prečicom prema brdima. Već ćeš ga stići. Pazi da te ne primeti!

Hak Kečam samo klimnu glavom i nestade kroz zadnja vrata saluna. Čim se on izgubio, Hobs dreknu:

– Džefe! Dolazi ovamo!

Neka vrata se zalupiše i onda niz stepenice strča čovek u kaubojском odelu, koji je nešto ranije igrao sa hakom karte u sobi na spratu. Bivši konjokradica, pljačkaš poštanskih kola, a sada Hobsov telohranitelj i po potrebi revolveraš, Džef Harding je za svog gazdu izvršavao najteže zadatke, naročito one na terenu pošto se u divljini snalazio kao Indijanac.

– Da, šefe – reče Džef zaustavivši se pred debelim vlasnikom saluna. Desna šaka mu je iz navike već bila na koltu. Mamuze na njegovim čizmama visokih potpetica zvecnuše.

– Slušaj dobro! – počeo Hobs i poverljivo se nađe prema revolverašu. Barmen Džeremi se diskretno udalji na drugi kraj šanka. – Poslao sam haka za jednim tipom. On se krije sa svojom bandom gore u brdima. Pustićeš Haka da malo odmakne, a onda kreni za njim, ali da te ne primeti. Drži se podalje iza njega, ali ga ne ispuštaj sa očiju. Ako mu se nešto desi, ti nastavi.

– Da pratim tog tipa? – klimnu

Džef sa razumevanjem. – A koga to jurimo, šefe?

– Buča Kasidija, prikane! Baš njega i njegovu bandu!

Preplanulo lice Džefa Hardinga malo izgubi od svoje bronzane boje pri pomenu ovog imena. Ipak, oči su i dalje netremice gledale u debelog. Promrmljao je:

– Zar je Kasidi u ovom kraju? Mislio sam da su daleko posle one pljačke voza.

– I ja – odvrati Hobs. – Međutim, ja i mister Kasidi smo maločas pili za ovim šankom. Odmah mi je njegovo lice bilo nekako poznato. Naravno, sa poternica! Ako otkrijemo gde se tipovi kriju, to bi nam vredelo stotinak hiljadarki!

– Bogamu! – zadržano zviznu Džef. – Polazim! Nego, šta ćemo kada im pronađemo sklonište. Ti tipovi pucaju kao ludi, naročito onaj Sandens Kid! Ovde imamo samo nekoliko ljudi.

– Dalju akciju prepusti meni - samouvereno odvrati Hobs. - imaju oni i neke slabe tačke. Na primer, zašto vuku te ženske sa sobom?

– Da, ženske uvek donose nesreću u našem poslu – filozofski reče bivši konjokradica. – Eto, na primer, kada smo ja i moj brat Slim hteli da...

– Dobro, dobro – nestrpljivo ga prekide Hobs. – Kreći na put! Ako otkriješ gde se kriju i čtav se vratiš ovamo, čeka te stotka. Posle dobi-jaš deo plena kao i uvek!

Džef se bez reči okrete i takođe

nestade kroz zadnja vrata. Pre nego što ih je zatvorio za sobom, čuo se iz dvorišta topot konjskih kopita. To je Hak Kečam odlazio za Bučom.

Hobs dade znak mršavom bar-menu da mu natoči viski. Ispijao je polako drugu čašu kada se ponovo ču konjski topot. Sada je i Džef bio u akciji.

Sju Hobs razvuče svoja rumena ustašca u pakostan osmeh. Sa sto hiljada dolara mogao je zauvek da napusti prašnjavi Durango i ode na Istok. Njujork, Čikago... možda i Evropa. Pariz!

GLAVA ČETVRTA

Sunce je polako klizilo ka zapadnoj ivici horizonta, završavajući tako još jedan naporan dan grejača naše planete kada se Buč Kasidi već treći put zastavio. Odavno je ostavio za sobom prašnjavi put. U ovo kasno popodne sveži povetarac je počinjao da pirka spuštajući sa planinskih padina u preriju.

Buč sjaha. Pošto je vezao svoje prilično umorne konje za jedan kržljavi grm, izvadi iz torbe na sedlu veliki dogled. Ova korisna spravica, mada nije mnogo pomogla svom bivšem vlasniku Džou Leforsu, u Bučovim rukama vredela je suvo zlato. Pogotovu što je imao snažno predosećanje da ga neko prati.

Odmetnik se uspenra na obližnji brežuljak. Pošto je legao potr-

buške, poče da pažljivo osmatra predeo koji je ostavio za sobom. Posle nekoliko minuta proučavanja okoline, Buč htede da se podigne, zadovoljan što nije primetio ništa sumnjivo, kada mu nešto privuče pažnju. Ponovo je uperio dogled u jugoističnom pravcu.

– Do đavola! – procedio je psovku. – Ipak nisam sam u ovoj pustinji!

I zaista, otprilike oko dve milje daleko od brežuljka na kome se Buč nalazio, nešto blesnu. Posle nekoliko trenutaka to se ponovi. Kosi zraci zalazećeg sunca očigledno su se dotakli neke sjajne, glatke površine. To nije mogla biti pločica liškuna ili grumen takozvanog »mačjeg zlata«, koga je bilo dosta u ovim predelima i zavodilo neuke tragače zlata, jer se obasjani predmet pomerao.

Buč još bolje izoštri sočiva na dogledu, trudeći se da mu ruke budu nepomične. Sada se u okularima pojavi jedna crna mrlja, donekle zaklonjena retkim rastinjem. To je bila ljudska prilika naoružana dogledom. Gde se nalazio čovek, tu mora da je bio i njegov konj, pošto se pešice sigurno niko ne bi uputio toliko daleko od Duranga. Buč podiže malo dogled i odmah ugleda konja nepoznatog. Životinja je stajala malo dalje. Njena pognuta glava jasno je govorila o umoru.

– Ta crna ptičica mi je nekako poznata – glasno reče odmetnik,

pošto je opet pažnju usredsredio na uhodu. – Dabome! To je onaj tip koga sam video pred štalom i kako posle izlazi iz saluna one debele mešine! Bio sam budala što sam se razmetao zlatnicima! Ono, nije kasno da mu priredim toplu dobrodošlicu.

Buč odbaulja sa brežuljka pazeći da ne bude primećen. Kada stiže do konja, hitro se pope u sedlo i krete priličnom brzinom, ne trudeći se više da prikrije kuda ide. Samo, sada nije išao u pravcu gde se nalazilo njihovo tajno sklonište u planinskoj pećini, već je skrenuo više ulevo, trudeći se da do brdskog lanca stigne podalje od ulaza u jarugu koja je vodila do skrovišta.

Oko jedan čas kasnije, Buč stiže do čitavog niza razbacanih kamenih gromada, između kojih je jedva bilo mesta da se provuče. Stene su pokrivala čitav teren sve do podnožja strmih planina. Pažljivo je razgledao predeo kroz koji se probijao. Posle desetak minuta, kada se našao u jednom prirodnom udubljenju, potera konje do njegovog kraja. Čim je zašao među nove stene, Buč odabra jedan pobočni prolaz i tu se zaustavi. Smesio je konje, vezao ih i pošto je dobro proverio da se ne vidi sa one čistine, hitro se vratio na početak dolinice. Tu se uspentrao na jednu gromadu i legao.

Sunce je bilo već sasvim nisko na horizontu i njegova svetlost

boje užarenog bakra polako je slabila. Sumrak se brzo spuštao. I kada su crni pipci dolazeći noći skliznuli prema ravnici, a nebo se osulo milijardama zvezda, do Buča dopre topot konjskih kopita.

Odmetnik izvuče kolt iz futrole. Pošto ga je proverio, zadrži ga u ispruženoj ruci. I pored svežeg povetarca, osećao je kako mu graške znoja polako klize niz čelo i slivaju se u oči. Nestrpljivo je obrisao znoj slobodnom rukom.

Topot konja bio je sada sasvim blizu.

U skloništu odmetničke družine vladalo je mračno raspoloženje. Eta Polejs i Lora Balion bile su ozbiljno bolesne. Imale su visoku temperaturu, a noću bi buncale u groznici. Sandens Kid i Ben Kilpatric stalno su na smenu bdeli nad bolesnim devojkama, stavljali im na užarena čela hladne obloge od sveže izvorske vode, koje je bar bilo u izobilju.

Veče se spuštalo, a na ulazu jedne od pećina izdubljenih u krečnjačkoj steni, nekadašnjem staništu starih Indijanaca, gorela je vatra. Noći su ovde bile veoma sveže, a zbog bolesnica trebalo je održavati kakvu-takvu toplinu unutar pećine. Pored vatre sedeo je Sandens i zamišljeno gledao u plamen. S vremena na vreme je dizao glavu i osluškivao. Očekivao je Buča. Ako je sve bilo u redu, vođa družine »Sablasnih jahača« treba-

lo je do mraka da se pojavi u skrovištu.

Iz pećine se pojavi Ben. Lice Visokog Teksašanina bilo je smrknuto. On sede pored Sandensa.

– Kako im je? – upita Kid.

– Isto – progunda Ben. – Zašto Buč već ne dolazi? Neki lek protiv groznice i te kako bi devojkama dobro došao. Ovako...

– Stići će on već – ubeđeno odvratiti Kid. – Nego nema ni našeg nosonje Kerija.

Ben ništa ne reče. Brinuo se i za Kida Kerija, koji je posle podne izjahao u okolinu ne bili ulovio nekog prerijskog zeca ili bar pticu. Zalihe su im bile pri kraju. Bolesne devojke nisu više mogle da jedu sušeno meso. Nekakva čorbica od svežeg mesa i divljeg povrća, koga je bilo u izobilju u maloj dolini njihovog skrovišta svakako bi im pomogla.

– Ako im ne bude bolje od lekova koje Buč bude doneo, moraćemo da ih prebacimo lekaru – glasno izreče Kid misli koje su ih obojicu mučile.

– Kuda? – progunda Ben. – U Durango? Pa tamo nas svi čekaju!

– Ako je Buč mogao da se provuče, onda možemo i devojke da prebacimo tako – odvratiti Sandens. – Po mraku, sigurno. Buč je već sigurno osmotrio teren i našao nekog lekara.

– Mislim da... – počeo Ben i naglo ućuta. – Neko dolazi niz jarugu!

Sandens i Teksašanin žurno pri-

pasaše pojaseve sa revolverima i hitro se spustiše u malu dolinu. Onda nestadoše u grmlju koje je zatvaralo ulaz u uzanu i dugačku jarugu iz koje se stizalo do otvorene prerije.

Veče je već bilo uveliko osvojilo kada su njih dvojica stigla do maskiranog izlaza iz jaruge.

Buč je ležao na vrhu kamene gromade i preznojavao se uprkos večernjoj svežini i planinskom povetarcu. Napeto je gledao prema ulazu u malu dolinicu jer se sa one strane već jasno čuo topot konja. Najzad se između ogromnih stena pojavi jahač.

Bio je to čovek u crnom, Bučov već stari znanac. Uljez zaustavi konja čim se nađe na ulazu u proširenje između kamenih gromada i opreznim okom osmotri prostor ispred sebe. Posle nekoliko trenutaka mamuznuo je konja i krenuo napred, da bi se odmah našao ispod stene na kojoj Buč ležao.

Odmetnik sačeka da čovek u crnom promakne i onda mu tiho dobaci:

– Hej, prijatelju!

Kao munjom ošinut nepoznati se okrete u sedlu i nađe pred uperenim koltom. Njegove sitne, zle oči dobiše nove dimenzije i umalo mu ne ispadoše iz duplji. Buč se kiselosmešno i naredi:

– Otkopčaj pojas! Levom rukom! Tako . . . a sad lepo sjaši, ali na drugu stranu od revolvera!

Uhvaćeni je ove naredbe izvršavao potpuno mehanički, krutim i odsečnim pokretima kao neka navijena igračka. Sada je stajao korak-dva od svog konja. Nije se još povratio od šoka.

Ne ispuštajući ga s nišana, Buč skliznu sa stene i dočeka se na noge.

– Ko . . . ko si ti? – jedva prevali preko usana čovek u crnom. Istina, od dugog jahanja njegovo kicoško odelo imalo je pre neku sivu nijansu od peska i prašine nego ranije raskošno pogrebničko crnilo.

– Šta ovo znači?

– Znači da ispunio zadatak debelog Hobsa! – odvrati Buč, podižući sa zemlje odbačeni pojas sa revolverom. – Što se mene tiče . . . ne moram da ti se predstavljam. Hobs ti je već sve objasnio, zar ne?

Shvativši da mu ne pomaže nikakvo pretvaranje Hak Kečam je odlučio da ćuti. Smrknuto je merio Buča, koji se sada počeo na njegovog konja. Prebacio je Hakov pojas sa revolverom preko jabuke sedla. Namestivši se udobnije na konju, on potera zarobljenika do mesta gde je ostavio svoje konje. Prikupio je uzde i sada se čitava kolona, na čelu sa Hakom Kečamom, uputi prema otvorenoj preriji.

Posle dvadesetak minuta kaskanja, pri čemu je Hak stalno posrtao u elegantnim čizmama, našli su se prilično daleko u preriji. U jednom trenutku, čovek u crnom posrnu i

sruči se među nisko rastinje kadulje. Prevrnuo se u stranu i odmah besno viknuo na Buča:

– Šta hoćeš od mene? Ne mogu više da idem! Neću ...

Odmetnik ćutke podiže kolt i uperi ga pravo u čelo uhodi. Ovaj odmah umuče.

– Nećeš da dalje šetamo? – odvratiti Buč. – Šteta, a veče je baš priyatno za šetnju. U redu, onda da stvar svršimo ovde.

– Kako! – zavapi Hak Kečam. – Da nećeš da me ubiješ? Ništa ti nisam učinio!

Umesto odgovora odjeknu pucanj. Olovno zrno zviznu kroz vazduh i crni šešir odlete sa Hakove glave. Drugi metak zakači šešir pre nego što je pao na zemlju i odbaci ga još nekoliko metara. Buč je ovaj trik naučio od Sandensa Kida i posle dužeg vežbanja dobio je priznanje od plavokosog revolveraša.

– Večeras sam nešto mekog srca – reče Buč. Njegovo mračno lice jasno je govorilo da se više ne šali. Bio je ogorčen zbog novih komplikacija i hteo je da ga kazni na svoj način. – Zato ti pružam priliku da se prošetáš natrag do Duranga!

– Pešice! – zavapi Hobsov čovek, ali onda mu se oči zaustaviše na cevi kolta iz čije se cevi izvijao plavičasti dim. Naglo se okrenuo i dugim koracima počeo da grabi što dalje od zloglasnog odmetnika. Uz put je digao šešir sa zemlje, ne osvrćući se natukao ga na glavu i zaždio dalje. Sa jezom je osećao kako

mu promaja kroz rupe od metaka hladi oznojenu glavu.

Buč sačeka da se Hakova crna prilika izgubi u večernjem sumraku, a onda okrete konja i povede svoju malu kolonu pravo prema skrovištu u planini. Nije se osvrtao. I da je to učinio, teško da bi primetio usamljenog jahača koji je dogledom posmatrao sve što se maločas događalo.

Bio je to Džef Harding, drugi Hobsov uhoda, koji je išao za Hakom kao osiguranje za slučaj da ovaj omane. Debeli vlasnik saluna je imao dobro predosećanje da u igri sa Bučom Kasidijem i njegovim »Sablasnim jahačima« ni dvostruka opreznost nije naodmet.

Sa pakosnim osmehom na licu Džef je posmatrao stradanje svog kolege, koga zbog kicošenja i nadmenog držanja nikada nije trpeo. Uostalom, Hak mu je stalno uzimao pare na pokeru. Ta činjenica sigurno nije pomagala da bivši kauboj i kradljivac stoke oseti neku simpatiju za kolegu u nevolji.

Ne obazirući se više na Haka, koji se očajnički teturao negde u pravcu Duranga daleko iza horizonta, Harding mamuznu svog vranca i krenu za Bučom, pazeći da ostane uvek na sigurnom rastojanju.

Ali, kako je sreća skoro uvek na strani hrabrih, ona ni sada nije napustila Buča i drugove. Odmetnikovi pucnji nisu samo privukli

Džefa Hardinga nego i Kida Kerija, koji se vraćao iz lova.

Bio je zadovoljan jer su iz torbi na njegovom sedlu provirivale glave dveju prerijskih kokoški. Nije mogao da vidi scenu između Buča i Haka, ali je mogao da razazna u sumraku oblak prašine koji su ostavljali Bučevi konji. Zatim je video i manji oblačić prašine daleko iza Buča.

Mada nije znao da je to Džef Harding, shvatio je da nešto nije u redu i da njegovim drugovima pretila nova opasnost.

Sandens i Ben razmakoše gusto žbunje na izlazu iz jaruge koja je vodila u njihovo skrovište. Odmah ugledaše Buča. Baš je silazio sa konja. Pritrčase mu. Zabrinjuto lice njihovog druga ohladilo je malo njihovo oduševljenje.

– Već smo mislili da si zaglavio! – uzbuđeno reče Sandens, dok je Ben prihvatio konje i poveo ih kroz žbunje u jarugu.

Dok su se provlačili kroz jarugu, Buč se raspitivao za zdravlje devojaka. Kada je čuo kako im je, lice mu se još više smračilo. Pristigli su Bena i pomogli mu, a Buč im ukratko ispričao svoje doživljaje u Durangu i preriji.

– Ta debela mešina nam je sigurno spremala napad na skrovište – ubeđeno reče Sandens. Pošto je od Buča uvek očekivao rešenje za svaku situaciju, upita: – Šta ćemo sada?

Buč mu ne odgovori. Tek kada su se sa stvarima popeli u pećinu gde su ležale Eta i Lora, on promrmlja:

– Imamo još vremena dok taj Hobsov crni gavran ne stigne u Durango. – Koliko sam mogao da ocenim, za to će mu biti potrebna bar dva dana! Dotle ćemo već nešto smisliti.

Kleknuo je pored devojaka i pogladio im užarena čela. One mu se slabo osmehnuše.

– Buče... – promucala je Eta Plejs. – Bilo je dosadno bez tebe. Ove dve budale samo uzdišu nad nama...

– Šta možeš da očekuješ od nezrelih balavaca, Eta? – usiljeno se osmehnu Buč. – Nego, doneo sam vam i neke lekove. Trebalo bi odmah da ih uzmete.

Sandens je već doneo paket sa lekovima koje je Buč dobio od doktora Mortimera. Buč, koji je u družini uvek važio za najvičnijeg kada se ticalo tako tajanstvenih stvari kao što je medicina, razmuti praškove kinina u vodi.

– Još samo da i Keri donese neko sveže meso, pa da okrepimo decu čorbicom – reče Ben Kilpat-rik.

– Neko bi trebalo da ode do jaruge i stražari – priseti se Buč, koga nikako nije ostavljalo slutnja da će im se dogoditi nešto strašno. Bolesne devojke vezivale su im ruke i činili ih nepokretnima u ovoj pećini.

Sandens klimnu glavom i izađe. Buč poče da raspakuje zavežljaje koje je doneo iz Duranga. Kada je Eti i Lori pokazao one skupe haljine, devojke živnuše.

– Baš sam se uželela da se obučemo i izađemo negde – reča Lora slabim glasom. – Ovako samo nekuda jurimo, onda nas jure i tako stalno ...

Buč je ćutao. Znao je da je Lora u pravu i da ovaj život nije žene, ali se i prisećao da je Sandens jedva pristao da povede Etu. Plavokosi revolveraš je bivšoj učiteljici predočio šta je čeka, ali je ova tvrdoglavo odbijala sve njegove argumente. Jedino je na kraju rekla: – Deliću s vama sve i biću tamo gde i vi. Jedino ne želim da budem pored vas kada budete umirali!

Buč dade znak Benu da se povuče u stranu. Kada je video da su Eta i Lora zauzete razgledanjem haljina, on tiho reče Teksašaninu:

– Moraćemo da ih odvedemo lekaru. Ne sviđa mi se njihov izgled.

– Možda će im lekovi pomoći – prošapta Ben. – I meni je jednom kinin pomogao kada sam imao groznicu ...

– Govedu kao što si ti ne bi ni kuga naudila – odvrati Buč. – Ja sam zato da ih vodimo ...

– Ali, kuda? – prekide ga Ben. – Čim se pojavimo ovako u čoporu, navući ćemo na vrat svakog šerifa u državi.

Buč mu okrete leđa i izvadi iz džepa dugačke cigariljose koje je

ku-pio u Durangu. Taman su on i Ben pripalili i odbili prve dimove, kada se odozdo začu Sandensov zvižduk. Nekoliko minuta kasnije, u pećinu se peo revolveraš, a za njim je žurio Kid Keri.

– Jesi li mu rekao šta mi se dogodilo, Sandense? – pitanjem ih dočeka Buč.

– Rekao mi je – odgovori umesto njega mršavi nosonja Kid Keri. – Samo, to nije cela priča.

– Kako? – rekoše u glas Buč i Ben. – Šta ima gore nego što su me uhodili – produži Buč. – Bar ona hulja nije otkrila skrovište.

– Hulja koju si ti poslao peške u Durango nije – odvrati smrknuto Keri, spuštajući pored vatre ulovljene ptice. – Samo, on nije bio sam. Za njim je išao i drugi. Srećom da se našao u blizini i čuo pucnjavu ...

– Znači, bila su dvojica – opsova Bil. – Baš sam potcenio debelog Hobsa. I? Jesi li ga ucmekao?

Keri zavrte glavom.

– Video sam samo da je pošao za tobom. Kada sam stigao pred jarugu, već je pala noć. Tipa nigde nisam video – završi svoj izveštaj Keri.

– Znao sam, znao sam ... – poče da kuka Buč. – Dan mi je ...

– Šta si znao, do đavola? – obrecnu se Sandens na njega. – Tvoja je bila ideja da pobegnemo ovamo. Sve si zabrljao u Durangu!

– Tačno – priznade Buč. – U Durangu sam zabrljao sve, ali tamo

ćemo i da se izvadimo!

– Kako – dreknu Sandens. Keri i Ben su ga zgranuto posmatrali, mada su bili navikli da od Buča čuju najneverovatnije ideje.

– Sutra krećemo u Durango – počne da objašnjava Buč. – Čim sunce počne da jenjava. U grad moramo da uđemo po mraku. Našao sam lekara koji može da primi devojke.

– Ali, kako će one putovati – umeša se Ben. – Ne mogu ni da stoje...

– Imamo dovoljno konja – reče Buč. – Napravićemo nosila. Ovde ima lestvica. Baldi ih je još napravio. Ima i ćebadi. Putovaće kao u spavaćim kolima Overland Flajersa. Na posao! Sve mi se čini da nemamo mnogo vremena.

GLAVA PETA

Buč je bio u pravo što se tiče vremena. Dok je on ovo govorio, Džef Harding je ne štedeći konja hitao u Durango. Sada je bio red na Hobsa da povuče sledeći potez.

– Jesi li siguran da je to ulaz u njihovo skrovište? – nepoverljivo je pitao 'Sju Hobs, šetajući svoju ogromnu telesinu po kancelariji iznad saluna.

– Siguran, Hobse, siguran kao što će sutra sunce ponovo izgrejati! – uzbuđeno izrecitova Džef Harding, umoran i prašnjav, jer trideset sati nije silazio sa konja. – Video sam Kasidija kako ulazi u

neko žbunje u podnožju planine. Više se nije pojavio.

– Hm – progunđa Hobs. – A Haka si ostavio u preriji?

– Pa, već je bio pao mrak – nelažno odvrati bivši kauboj. – Uostalom, žurio sam da ti što pre javim!

– Dobro si uradio – odobrovolji se debeli vlasnik Saluna. – Haka možemo da pokupimo kada krenemo tamo. Idi u sobu i odmori se. Ja ću sve organizovati. Pazi, nema više viskija. Hoću da si pri sebi kada nas budeš vodio.

Bilo je već podne. Mada su se od jutros navukli oblaci i zaklonili sunce, vladala je teška omorina tako da se jedva disalo. Hobs se obilno znojio i nije planirao nikakvu akciju pre večeri, kada bi povećtarac sa planina mogao malo da osveži atmosferu.

Džef isprazni ostatak viskija iz velike čaše i požuri u salun da nešto pojede. Jedva je čekao da se ispruži na postelji i malo oslobodi umora.

Posle njegovog odlaska, Hobs je seo za sto i dugo razmišljao. Ne čekajući na Hardingov ili Hakov povratak, prikupio je u Durangu i okolini sve ljude na koje je mogao da računa. To su bili provereni tipovi, koji su mnogo puta ranije izvršavali njegova naređenja i pomagali mu da ostvari mračne ciljeve. Bilo ih je desetak i oni su sada sedeli u salunu, pijuckali pivo i čekali na znak za početak akcije. Konji

i oružje nalazili su im se u štali iza zgrade.

Plan Sjua Hobsa bio je jednostavan. Znajući da su Kasidi i njegovi ljudi odlični strelci, prekaljeni u borbama, nije želeo otvoreni sukob. Nameravao je da sa družinom krene kasno po podne i da se pre zore nađe pred skrovištem Kasidijeve bande. Tu bi zauzeli busiju i čekali dalji razvoj događaja. Džefov izveštaj da je Buč otkrio da ga Hak uhodi samo mu je išao na ruku. Bez obzira što njegov uhoda u crnom nije otkrio skrovište, Hobs je bio siguran da su odmetnici shvatili da im ono više nije sigurno i da će ga što pre napustiti. Pogotovu što su sa njima bile i žene.

Čim odmetnička grupa bude izašla iz skrovišta, upašće u njihovu klopku. Jedan plotun iz desetak pušaka morao bi odmah da ih prepolovi. Drugi rafal bi ih dokrajčio. Ukoliko neko ostane živ, bio bi zbrisan u sledećih nekoliko minuta. A onda... Hobs utonu u prijatne misli. Video je debele svežnjeve dolarskih novčanica, džaciće sa zlatnicima i zatim Pariz sa slika iz ilustrovanog časopisa.

Ovde se debeli malo namršti. Setio se da dobar deo plena treba da pobeđi sa tipovima koji mu pomažu. To mu se nikako nije sviđalo.

Još je uveliko vladao mrak kada se Buč trgao iz olovnog sna. Zbacio je čebad i otišao do otvora pećine izdubljene u kamenom zidu plani-

ne. Tu je spavao sa Kidom Kerijem. Sandens Kid i Ben spavali su u susednoj pećini, do koje se dolazilo preko uzanog kamenog platoa. Buč zevnu i pogleda prema nebu. Usta mu se razvukoše u zadovoljan osmeh. Nigde se nisu videle zvezde.

Buč pretrča preko kamene terase i ulete u susednu pećinu. Kleknuo je pored Sandensa i počeo da ga drmusi.

– Hej, dođi već jednom sebi! – prosiktao je na uvo plavokosom revolverašu. – Slušaj, ne vide se zvezde!

– Pa šta? – Obrecnu se Sandens, koji je do posle ponoći dežurao pored bolesnih devojaka. – Nemam nameru da pevam serenadu pod zvezdama...

– Glup si kao bizon – reče mu Buč. – Ako dan bude oblačan, možemo odmah da krenemo u Durango. Ovde se osećam kao u mišolovci! Kako su devojke?

– Čini mi se da im kinin pomaže – odgovori Sandens. – Više ih ne trese groznica.

Buč ode do drugog kraja male pećine, gde su ležale Eta i Lora. Visoki Ben, koji je spavao blizu njih, sada se pridiže o laktove. Odmetnik položi ruku na Etino čelo. Ono više nije tako gorelo, ali je bilo orošeno znojem. Slično je bilo i kod Lore. Bolesnice su čvrsto spavale.

– Spremaj se – rekao je na upitni pogled Teksašanina. – Polazimo čim se razdani. Pozovi Kerija i

spremite još čaja i one supe za put. Ja odoh do konja.

Buč se spusti niz lestvice u malu dolinu na čijem su drugom kraju stajali konji koje su zarobili od Leforsa i njegovih ljudi. Bilo ih je deset. Najslabije životinje su odmah po dolasku pustili u preriju kako bi ostali u maloj dolini imali dovoljno hrane. Životinje na kojima je putovao u Durango i zarobljeni konj Haka Kečama bili su još umorni, ali Buč je njima namenio samo nošenje prtljaga. Nosila, koja su oni sinoć načinili do dugačkih motki bivših lestvica i ćebadi zategnutih između njih, stajal su oslonjena o kameni zid dolinice. Buč ih još jednom proveri.

Dok se on tim bavio, iz pećine počeo da se diže dim razbuktales vatre. Keri je nabacao gomilu osušenih konjskih balega, inače odličnog goriva.

Kada je počelo da svanjava, mala družina je već bila okupljena oko ognjišta i doručkovala. Eta i Lora, još uvek veoma blede i slabe, ali bez groznice, sedele su oslonjene o gomilu ćebadi i pile čaj uz biskvite koje je Buč juče doneo iz Duranga. Bile su obučene u praktičnu odeću za jahanje.

– Krivo nam je što varh smetamo – reče u jednom trenutku Lora. – Moraćete da ostanete blizu nas u Durangu, a to je opasno.

– Treba se čuvati ne samo od šerifa nego i od one debele hulje – dopuni je Eta, koja je po prvi put

jela sa malo apetita.

– To je naša briga, lepotice reče Buč. – Ako sve bude u redu s vama, imam nameru da se ozbiljno pozabavim tom naduvanom mešinom.

– Treba mu zapaliti salun – mirno primeti Sandens. – Ja sam vičan u tim stvarima.

– Ma, bolje da zaboravimo na njega – umeša se Kid Keri. – Čim one ozdrave, kidajmo na sever. Što dalje od Santa Fea i »Overland Flajersa«!

– Tebi kao da se ogadio odmetnički život? – reče Sandens. – Buč i ja smo imali i gadnijih doživljaja.

– Ma, hoću samo da potrošimo pare koje smo opljačkali – odvrati nosonja Keri. – Nikada nisam video ovoliko gomilu dolara!

– Nećeš ni imati više priliku da ih vidiš – pomalo rezignirano reče Sandens. – Ako posle svake pljačke moramo ovoliko da se krijemo i strahujemo...

– Znači, dosta ti je Divljeg zapada? – jedva ga dočeka Buč. – Otkada ti ja govorim da odemo u Boliviju!

– Kakva Bolivija? – upita Ben. – Gde je to?

– U Južnoj Americi – objasni Eta Plejs. – Tamo se stiže brodom. Preko Njujorka.

– Znači daleko je od Leforsa i njegove bratije – ozari se Kid Keri. – Nadam se da se dolari tamo dobro kotiraju.

– Polako, momci – prekide ovu

diskusiju Buč. – Prvo da se izvučemo iz ovog sosa. Posle ćemo o Boliviji.

Pola časa kasnije, pošto su se spremili za put, napustiše skrovište, za koje ih, na žalost, nisu vezivali neke prijatne uspomene. Kid Keri je prethodno otišao u izviđanje. Kada se uverio da je vidik čisti, mala kolona je krenula za Durango. Eta i Lora su ležale na nosilima, čiji je prednji kraj bio pričvršćen za kaiševe na sedlu jednog konja, dok je zadnji kraj na isti način bio vezan za drugog. Pošto nisu bile mnogo opterećene, na sedlima ovih konja smestili su i deo prtljaga. Novac, čvrsto upakovan, nosio je najsnažniji konj.

Iznuren i strašno iscrpljen, Hak Kečam je pred jutro zaspao ispod jednog kržljivog drveta pored usamljene kamene gromade.

Dan je bio prilično odmakao. Hak je i dalje čvrsto spavao i samo se u snu trzao i nešto nerazgovetno mrmljao. Ipak, kada se u daljini čuo topot kopita više konja, Hobsov uhoda se prenu iz sna. Neko je vreme buljio u oblačno nebo i kao da se pitao gde se nalazi, a onda se naglo podigao na kolena. Shvatio je svoju situaciju i svi jučerašnji događaji proleteše mu kroz glavu poput bleska munje. Lice, izbrazdano borama umora, još više mu se smrće.

S mukom se postavi na izranjavane noge i obazreo oko sebe. To-

pot kopita sve se jače čuo. Hodajući kao po užarenom ugljevlju, Hak se otetura do gromade. Služeći se više rukama nego nogama, uspen- tra se na stenu i pogleda u pravcu odakle mu se činilo da dopire kretanje konja.

Prvo je ugledao oblak prašine, koji je visio u nepokretnom vazduhu, što je uhodu navelo da zaključi kako se još nevidljivi jahači ne kreću velikom brzinom. Vreme je prolazilo i onda Hak počeo da iz oblaka prašine razaznaje pojedinačne konje i zatim jahače.

– Do đavola! – procedio je kletvu. – Sada bi mi onaj dogled dobro došao. Ah, prokleta banditska hujla...

Hak naglo ućuta, jer je u tom trenutku prepoznao jahača koji je išao na čelu male kolone vodeći za sobom jednog tovarnog konja. Video je jahačevu razbarušenu kosu, mada još nije mogao da mu razazna lice. Prepoznao je strančev način jahanja, koji je imao prilike da kroz dogled proučava tokom čitavog jučerašnjeg popodneva.

– Buč Kasidi! – procedi polako kroz zube Hak. – To za njim ide čitava banda! Kuda li su se uputili?

Na njegovo pitanje nije u blizini bilo nikog da mu odgovori, ali, malo zatim, uhodi je već bilo jasno šta se događa. Kolona jahača, sa Bučem na čelu, približavala se prilično ujednačenom brzinom. Sada je Hak mogao jasno da vidi ne samo vođu odmetnika nego i ko-

nje sa nosilima.

– Hm – procedi Hak usnama ispucalim od žeđi. – Šta li to nose?

Nešto kasnije, uhoda je prebrojao četiri jahača, očigledno muškarca i pošlo mu je za rukom da na nosilima između konja razazna i ženske glave. Tada se prisetio kako mu je trgovac u Durangu rekao da je Buč Kasidi kod njega kupio i žensku odeću.

– Dabome. Sve se slaže – mrmljao je Hak. – To su njihove devojke iz bande. Zašto li ih nose? Da nisu ranjene?

Uhoda je morao da prekine svoju glasna razmišljanja, pošto se Bučova kolona sasvim približila. Spustio se sa gromade na kojoj je dotle ležao i priljubio uz nju, sa strane suprotne od pravca kojim su dolazili konjanici. Minuti su sporo prolazili. Topot kopita se pojačavao. Kada mu se već činilo da će kolona proći pored same stene iza koje se krio, topot počeo da slabi i da se udaljava.

Hak Kečam virnu iza stene. Kolona jahača je prošla možda na svega stotinak jardi od njegovog skrovišta i onda produžila pravcem koji je vodio u Durango.

– Do đavola! – produži uhoda sa svojim glasnim razmišljanjem. – Pa oni izgleda idu pravo u Durango! Hobsu u ruke!

Pošto je ispratio Buča i drugove pogledom, Hak sede na zemlju, skide svoj nekada elegantni crni kaput i počeo da ga cepa. Malo kas-

nije, na nogama je imao nekakve obojke, čvrsto umotane oko izranjavanih stopala.

Zaboravio je na žeđ i umor. Grabio je za Durango, svestan da Hobsu nosi važnu vest. Debeljko će ga sigurno bogato nagraditi i tako mu pružiti opipljivu utehu za sve pretrpljene muke.

Džefu Hardingu se činilo da je tek legao i zaspao, kada ga nečija gruba ruka prodrmusa i vrati u stvarnost.

– Diži se! Vreme je! – prepoznao je piskavi glas debelog vlasnika saluna.

– Zar nije rano? – pobuni se bivši konjokradica. – Rekao si da polazimo uveče.

– Dan je oblačan i možemo da jashemo i pre mraka – nestrpljivo objasni Sju Hobs. – Momci su već spremni. Obuci se i dođi odmah u dvorište.

Dvadesetak minuta kasnije, da ne bi privukli pažnju građana, a možda i šerifa, Hobsovi ljudi jedan po jedan izjahaše u razmacima iz dvorišta pozadi saluna i uputiše se do zbornog mesta, jednog usamljenog i velikog drveta pamukovca, koje je raslo milju daleko od poslednjih kuća Duranga. Poslednji je stigao Hobs na ogromnom vrancu dostojnom mase jahača koji je se ljuljao na njegovom sedlu. Ljudi se okupiše oko vlasnika saluna, koji im samo reče:

– Krećemo ranije zbog hladovine. Ako je Džef u pravu, do njihove

vog skrovišta stižemo još pre zore i možda ćemo ih uhvatiti na spavanju! – Hobs pogleda prema oblačnom nebu i dodade: – Samo da ne bude kiše.

Harding potera svog konja ispred ostalih i povede poteru razbojnika protiv »Sablasnih jahača« Buča Kasidija. Iza njega je nastupao Sju Hobs, pa bradati Rod Mičel, takođe jedan od najsigurnijih ljudi vlasnika saluna, njegov brat Rasti, ljudina crvene kose i pegavog lica, zatim grupa mračnih tipova spremnih na sve. Bilo ih je ukupno dvanaest. Svi su, osim Hobsa, pored koltova imali i puške.

Odmorni konji nosili su Hobsovu družinu kao na vetru i oni brzo iščezoše u oblaku prašine koji se kretao ka plavičastom planinskom zidu na horizontu.

Nekako u to vreme Buč i njegovi stigoše do reke Čako. Pošto su je pregazili na jednom plićaku, izbiše na uzvišicu, odakle se video prašnjavi put za Durango. Buča sačeka da Ben i Sandens privedu konje sa nosilima i bolesnicama i pokaza rukom prema putu.

– Odavde do Duranga nema još mnogo – rekao im je prinoseći čuturu sa vodom ustima. Pošto je otpio nekoliko gutljaja, nastavi: – Na žalost, ne idemo drumom jer bi neko mogao da nas sretne. Udarićemo okolo, podalje od puta, ali paralelno s njim. Šta velite?

– Ti si vodič – kiselo odvrati Kid, koji se brinuo zbog zamora na licima Ete i Lore. Mada su se pre prelaska reke dobro odmorili na njejoj zapadnoj obali, devojke su, i pored kinina i tople supe, ponovo postale grozničave. – Samo da stignemo do tog tvog doktora!

Buč ćutke povede kolonu preko druma i malo zatim zađoše u česttar. Iza njega se ponovo širila prerija. Olovno nebo je i dalje samo pretilo nepogodom, ali čitav dan je, eto, prošao bez kapi kiše.

Hak Kečam je bio precenio ono malo snage što mu je preostalo posle neuspelog uhođenja Buča i njegove družine. Gonjen željom da što pre javi Hobsu o dolasku omrznutog odmetnika u Durango, on je uspeo da prevali nekoliko milja. Onda mu noge klonuše i on ostade da nemoćno leži na peskovitom tlu. Znao je da do reke ima još dosta ovakvih paklenih milja i da mu neće poći za rukom da ih prevali.

Ruka mu skliznu do zadnjeg džepa na pantalonama, gde je uvek imao malu srebrnu pljosku punu viskija. Do sada se nije usuđivao da dirne u alkohol, svestan da bi mu to samo pogoršalo stanje, ali nešto je morao da učini kako ne bi potpuno utonuo u obamrlost.

Žestoko piće opali mu prvo ispucale usne, a onda i grlo i kao rastopljeno olovo sruči mu se u stomak. Hak se zagrcnu i počeo kaka riba na suvu da se bori za dah. No

zatim, piće prostruja kroz žile i dade mu novu snagu. Popravio je obojke na nogama i teturajući se produžio napred. Imao je samo jednu želju: da stigne do reke Čako.

Nekoliko stotina ljudi dalje, Hobsov uhoda stiže do nekakvog šipražja i tu prosto pade na tlo, osećajući mu srce potmulo lupa u grudima.

Kada je došao sebi, veče se uveliko bilo spustilo, a pomrčina je zbog oblaka bila još gušća nego inače. Na zapadnom horizontu daleke munje bi s vremena na vreme brazdale crno nebo, ali odjek grmljavine se tek slabo čuo. To je značilo da nepogoda neće još udariti.

– Kiša bi mogla da me spase – jedva promuca Hak. – Samo da padne!

Iz dremeža, sličnom bunilu, Haka Kečama prenu topot mnogobrojnih konja. U prvi mah nije znao da li sanja ili zaista nešto čuje. Oko njega je vladao mrkli mrak i bukvalno nije video ni prst pred okom. Jedino je sevanje munja sada bilo mnogo bliže i učestalije, a tutnjava gromova, podsećala je Haka na detinjstvo kada se blizu njegovog rodnog mesta vodila žestoka bitka između Severa i južnjačkih trupa u građanskom ratu.

Ipak, topot kopita je bio mnogo jači od grmljavine i brzo se približavao. Ne pitajući se da li su to prijatelji ili ne, Hak se uspravi na

noge i pokuša da vikne.

Sa njegovih usana čulo se samo slabo krkljanje. Odebljali jezik jedva se pokretao iza usana. Očajan, Hak se obazre kao divlja zver. Tada mu ludačka misao sinu kroz glavu.

Napipao je rukom u džepu kutiju fosofornih šibica. Drhtavim prstima izvadio je jednu i kresnuo je. Žućkasto zeleni plamičak se razbukta i Hak baci šibicu u suhu travu ispred sebe. Stabljičice odmah buknuše kao slama i trenutak kasnije, crveni plamen suknu uvis.

Kao pomahnitao, Hak počne da igra pred vatom i da čupa buse nje trave oko sebe i da ga baca u plamen. Varnice, dim i plamen leteli su nekoliko jardi uvis i u mračnoj preriji videli se nadaleko.

Iz daljine se začu nečiji uzvik. Onda topot kopita kao da skrete prema mestu gde se nalazio izbezumljeni Hak. Topot konja prosto ga zagluhnu i u sledećem trenutku na svetlosti vatre pojavi se poznato lice Džefa Hardinga, a za njim odmah iskrsnu rumeno lice vlasnika saluna.

Hak Kečam načini jedan korak prema njima i tresnu na zemlju.

GLAVA ŠESTA

Tamna noć bez mesečine pokrila je Durango. Ulice su bile puste, a samo tu i tamo svetleo je neki usamljeni prozor, verovatno kod bolesnika. Potmula grmljavina do-

lazeće nepogode nailazila je u talasima iz pravca dalekih planina i podsećala na juriš konjice preko zategnute kože nekog ogromnog nebeskog doboša. Tek po koji začasneli prolaznik hitao je kući i njegovi koraci bi brzo zamirali po drvenim trotoarima.

Uličica u kojoj se nalazila kuća doktora Mortimera takođe se na prvi pogled činila pustom. Ali, samo na prvi pogled. Neko sa boljim vidom, svakako bi primetio tamne ljudske prilike koje su hitro, ali i nečujno klizile duž drvenih plotova ispred kuća, da bi se, najзад, zaustavile pred belo okrečenom ogradom lekareve kuće.

– Ne vidim nikakvo svetlo – prošapta jedna od senki.

– Sigurno uveliko spavaju, Buče – odvrati prilika pored njega.

– Onda ćemo da ga probudimo, Bene – reče Buč. – Pazi, ja i ti smo muževi Ete i Lore. Ostalo prepusti meni i samo klimaj glavom.

Rekavši ovo, Buč gurnu kapiju na ogradi, koja malo zaškripa, pa se zajedno sa Visokim Teksašanom u nekoliko koraka nađe na prostranoj verandi ispred kućnih vrata. Oprezno je pokucao i oslušnuo. Iznutra se, u prvi mah, ništa nije čulo. Na ponovljeno kucanje, začu se škripa vrata negde na gornjem spratu. Buč je kroz staklena vrata video da se neko sa lampom spušta niz stepenice.

Onda škljocnuše reze, ključ se okrete u bravi i kroz odškrinuta

vrata odmetnik ugleda poznato lice doktora Mortimera. Lekar podiže lampu uvis i zatrepta očima, pokušavajući da prepozna koga ima pred sobom.

– Dobro veče, doktore – ljubazno ga pozdravi Buč. – Ako se sećate, juče sam bio kod vas zbog bolesne žene. Dali ste mi neke lekove za nju i...

– Ah, da – klimnu glavom lekar. – Nego, da se nešto nije dogodilo kada dolazite ovako kasno? Kako je bolesnici?

– Loše – odgovori Buč. – Zato smo bolesnice doveli kod vas.

– Bolesnice? – trže se doktor Mortimer. Sada je tek bolje osmotrio Bena, koji je stajao u senci iza Buča. – Govorili ste samo o svojoj ženi, prijatelju.

– Bolesna je i sestra moje žene – objasni Buč. – Njegova žena. I ona se razbolela.

Lekaru se ovo nije svidelo. Na licu mu se čitalo kolebanje i sumnja. To nije promaklo Buču, koji odmah počeo da ubeđuje Mortimera:

– Ako biste ih pregledali, doktore, ja i moj rođak spremni smo da vam se bogato odužimo.

Ove svoje reči odmetnik proprati zveckanjem zlatnika u džepu. Izvadio je nekoliko komada iz džepa i zlato blesnu na svetlosti lampe. Lekar klimnu glavom i reče:

– U redu. Nego, gde su bolesnice? Nisam čuo nikakva kola...

– Posle ćemo vam objasniti, a

sada idemo po njih – odvrati Buč, silazeći sa verande.

On i Ben iščezoše u pomrčini, a lekar žurno ode do svoje ordinacije levo od ulaznih vrata. Tamo je upalio još dve velike lampe i spustio zastore na prozorima. Nekoliko minuta kasnije na verandi se čuše koraci više ljudi i on im pohita u susret.

Prvo su ušli Buč i Ben, noseći nosila sa Etom, a za njima se pojavio Sandens i Kid Keri sa Lorom. Lekar ne reče ništa na pojavu novih naoružanih ljudi i samo im pokazao rukom prema ordinaciji. Tamo su spustili Etu na jednu kožnu sofu, a Loru na sto koji je lekaru služio za preglede i manje hirurške intervencije.

Ne obazirući se na nepoznate ljude, Mortimer odmah počeo da pregleda Loru, zatim i Etu. Kada je završio i odložio stetoskop, on reče Buču, koji je stajao ispred svih:

– Imaju zapaljenje pluća, a možda i malariju. Dobro je da ste ih doneli. Moraju ostati ovde. Svako dalje kretanje moglo bi da bude kobno.

To smo baš i mislili da vam predložimo, doktore – ozari se Buč. – Ako možete da ih lečite ovde u kući...

– Imam jednu sobu za hitne slučajeve – odgovori lekar. – Žena koja mi vodi domaćinstvo će i njih negovati.

Posle nekog vremena, Eta i Lora

već su ležale u čistim posteljama u jednoj sobi u prizemlju lekareve kuće, a oko njih je poslovala starija, podeblja žena, koja nije prestajala da dobroćudno gundđa što su je digli u gluvo doba. Onda je Mortimer dao nove lekove Eti i Lori i naredio negovateljici da ih dobro pokrije kako bi se preznojile.

Kid Keri je još pre toga otišao konjima, koji su bili vezani u blizini, da bi tamo sačekao dolazak ostalih. Zbog stalne i sve jače grmljavine, životinje su bile uznemirene. Mada su bile vezane u jednom voćnjaku iza doktorove kuće, stalno su uplašeno rzale. Nosonja je pokušavao da ih umiri šapatom i tepanjem.

U malom salonu ispred doktorove ordinacije, sedeli su lekar i odmetnici. Doktor Mortimer ih je poslužio viskijem i pošto su ispraznili čaše, on im ih ponovo napuni i onda mirno reče:

– Vi ste ljudi van zakona, a ne mirni farmeri, zar ne? – mahnuo je glavom prema Buču i dodao: – Još juče ste mi bili sumnjivi, no ništa nisam rekao jer me se ne tiču ljudska zanimanja, nego njihove nevolje.

Buč pogleda u Sandensa Kida i Bena, koji su namršteno slušali lekarevu izjavu. Osmehnuo se i odvratio:

– Vi nam baš olakšavate stvari, doktore! Dobro pogađate. Možda čak i znate ko smo mi?

– Možda – odgovori lekar istim

onim mirnim glasom. – Ali, biće bolje da ne pominjemo nikakva imena. Ipak, s obzirom na ovakvu situaciju, moj će honorar biti nešto viši od uobičajenog i iznosiće pedeset dolara po bolesnici dnevno. Znae, i ja imam nekih svojih slabosti i navika koje nisu baš jeftine.

– Sudeći po ovom odličnom viskiju, i nisu jeftine, doktore – nasmeja se Sandens. – Ako ih brzo izlečte, dobićete dvostruko. Drešikesu, Buče...

Plavokosi revolveraš naglo ućuta, shvativši da se izrekao, a Buč ćutke izvadi zlatnike iz džepa i spusti ih na sto. U maloj gomili bilo je dvadesetak »dabl iglova«, zlatnika od dvadeset dolara.

– Ovo je samo akontacija – reče Buč kao da se ništa nije dogodilo. – Posle ćemo se obračunati. Sada moramo da idemo, doktore. Neko od nas će dolaziti da obiđe bolesnice.

Mortimer klimnu glavom i ode prvi do vrata. Izašao je na verandu i zatim se vratio rekavši:

– Vidik je čist! Oluja samo što se nije sručila. Ako nemate kud, smestite se u štali pozadi kuće. Tamo su samo moja kola i konj. Inače, ima dovoljno mesta. No, morate da se čistite pre zore.

Izašli su iz kuće i Buč steže ruku lekaru. Sandens i Ben se, takođe, rukovaše s njim. Već su silazili sa verande, kada im doktor reče:

– Još nešto! Vidite ove tri stolice i sto na verandi. Ako sve tri budu

napolju, onda je ulazak u kuću bezbedan. Bude li samo jedna nedostajala, ne prilazite. Jeste li razumeli?

Buč samo podiže palac uvis i sa drugovima pohita na ulicu, gde je prvi nalet vetra već podizao oblake prašine.

Pošto su ga napojili i na glavu mu izručili čitavu čuturu vode, Hak Kečam je bio spreman da govori. Debeli Sju Hobs je nestrpljivo cupkao oko njega dok je trajalo oporavljanje i sada ga obasu pitanjima. Hak je strpljivo izdržao njegove piskave rafale. Kada je debeli vlasnik saluna za trenutak ućutao da povрати dah, on jednostavno reče:

– Taj prokleti Buč i ostali nisu više u skrovištu!

– Šta? – zagrcnu se Hobs. – Otkud znaš? Gde su?

– Pa video sam ih kako odlaze prerijom. Svi...

– Kuda odlaze? Govori!

– Koliko sam mogao da zaključim, udarili su u pravcu Duranga – odgovori Hak i besno pogleda u Džefa Hardinga, koji je stajao pored Hobsa. – Možda bih i više saznao da me ovaj dripac nije ostavio! Pla...

– Neka te je ostavio – prekide ga debeli. – Inače, ne bi ih video da odlaze. Samo, ne verujem da su otišli u Durango. Idući ovamo nikoga nismo sreli i...

Prasak groma zagluši Hobsove

reči, njegovi ljudi sa strahom pogledaše u preteće nebo.

– Vukli su i one ženturače sa sobom – produži Hak ne obazirući se na nebesku tutnjavu. Hobs se naže da bi ga bolje čuo. – Na nosilima između konja. Izgleda da su ranjene.

– Znači, vode ih lekaru – reče Hobs više za sebe i uspravi se. – Na konje, momci. Vraćamo se u Durango. Čini mi se da nas tamo čeka glavni posao.

Džef Harding je dobio zadatak da stavi iznemoglog Haka na sedlo ispred sebe i tako ga prebaci kući.

Samo što su krenuli, a prve kapi kiše, praćene snažnim naletom vetra, prsnuše im po licu. Zatim se sa neba sruči pravi potop. Za tren oka potera je bila mokra do kože. Mada se nije videlo ni na nekoliko koraka, Hobs nije dozvolio da se zaustave.

I dok su Hobs i njegove hulje bile izložene gnevu prirodnih sila, banda »Sablasihi jahača« mirno je hrkala u štali doktora Mortimera, a njihov san nisu remetili ni gromovi ni dobovanje kiše po krovu. Negde posle ponoći oluja je protutnjala iznad Duranga i okoline i sada je samo sitna, ujednačena kiša padala po natopljenoj zemlji. Pred zoru je i ona prestala.

Po starom običaju, Buč je bio prvi na nogama. Pošto je virnuo napolje i video kako iskidani oblaci jure po nebu, a ponegde proviruju zvezde, on počeo da razgleda

štalu, služeći se petrolejkom koju je skinuo sa zida. Malo je imao šta da vidi jer su njihovi konji zauzimali skoro čitav donji deo štale. Probijajući se između životinja, Buč u jednom trenutku zape nogom za nekakav predmet, upola sakriven razbacanom slamom i konjskom balegom.

Sagao se i raščistio rukom slamu. Pred njim se ukaza gvozdena kuka. Virila je iz zemljanog poda štale. Zainteresovan ovim otkrićem, Buč počeo da cima kuku i posle dosta napora pošlo mu je za rukom da je malo odigne. Zajedno sa kukom, odigao je deo nabijenog zemljanog poda u obliku kvadrata.

– Do đavola! – promumla Buč. – Pa ovo je, čini mi se, neki poklopac. Uh!

Njegovi napori bili su nagrađeni. Dobro kamuflirani poklopac se odiže, a da sloj ilovače koji ga je pokrивao ne spade sa njega. Ispod je zjapio crni otvor. Buč prinese petrolejku otvoru i na drhtavoj svetlosti ukaza se plitka odaja, uzana, ali dugačka. Pružala je duž kraćeg zida štale. Odmetnik se uhvati rukama za ivice otvora i spusti se.

Osvetlio je lampom oko sebe i usta mu se razvukoše u osmeh kada u daljem uglu vide nekoliko drvenih sanduka sa bocama viskija. Pognut, odmetnik priđe sanducima i uze jednu od prašnjavih boca. Po etiketi je zaključio da su stare bar desetak godina.

– Dakle, to su tajne strasti našeg

čika doktora – promrmlja Buč, ponevši bocu sa sobom. – Ovo će nam dobro doći umesto doručka, Mortimer neka stavi i ovo u račun.

Kada se već izvlačio kroz otvor, Buč odjednom zastade. Kao i uvek, ideje su mu padale u najnezgodnijim položajima. Pa, ovde bismo mogli da ostavimo i naš plen, sinu mu kroz glavu. Zašto da ga vucamo sa sobom? Doktor ne mora ni da zna. Kada budemo polazili odavde, uzećemo i pare. Ovde su sigurnije nego u banci.

Iskočio je kroz otvor i odmah prileteo Sandensu i počeo da ga drmusa. Revolveraš se smesta probudi, a Ben i Kid Keri skočiše iz slame.

– Imam ideju, momci! – počeo Buč, ne obraćajući pažnju na Sandensovo kiselo lice. – Našao sam mesto gde ćemo sakriti pare i ostalo. Tako ćemo se slobodnije kretati!

On ih odvuče do otvora podzemne prostorije. Sada i Sandens odobravajući klimnu glavom. Odmah su počeli da prenose pakete novca. Posle nekoliko minuta sve je smešteno ispod štale i onda Buč spusti poklopac, zamaza prašinom njegove ivice i odozgo navuče slamu i balegu.

– Šta ćemo dalje – upita Kid Keri, koji je sa žaljenjem gledao prema mestu gde se nalazilo njihovo blago.

– Tebe i Bena ovde niko ne poznaje – počeo Buč da objašnjava. –

Povešćete svoje konje i još četiri neosedlane životinje do gradske štale. Tamo ih smestite i posle idite do hotela. Čini mi se da ih ovde ima dva. Jedan je preko puta saluna »Horizont«. Tu se smestite i motrite na salun i debelog Hobsa. Ja i Sandens ćemo sa našim konjima otići do kineskog restorana, niže niz ulicu. Pored njega sam video kuću sa sobama za izdavanje. Uzećemo dve sobe, kao da se ne poznajemo. Ostanite što duže u sobama. Kada padne mrak, sastaćemo se ovde u štali. Pozadi je neka poljana i nema kuća iz kojih bi neko mogao da nas vidi. Hajde polazite, samo što nije svanulo. Napravite krug i uđite u grad sa suprotne strane.

Ben i Kid Keri brzo osedlaše konje, opremu druga četiri konja zatrpali su u slamu i onda ih izvedoše napolje. Po blatnjavoj zemlji čulo se samo slabo šljapkanje.

Buč i Sandens sačekao da se sve utiša, a zatim i sami prionuše na posao. Nekoliko minuta kasnije i oni su se provlačili uličicom iza doktorove kuće, vodeći četvoro konja, od kojih su samo njihovi bili osedlani. Tu se nalazio i konj Haka Kečama. Pošto su odmakli nekoliko stotina jardi, oni se, gacajući po blatu, obređoše na ivici grada, gde je iz nekih krovinjara već počeo da se izviija dim, a nekoliko prozora je bilo osvetljeno. To su ranoranioci otpočinjali svoj novi dan.

Nisu se zaustavljali sve dok i po

slednje kuće ne ostadoše daleko za njima. Ovde Buč pljesu po leđima Hakovog konja i ovaj odgalopira u blatnjavu preriju i uskoro nestade sa vidika. Onda je to učinio i sa drugim konjem.

Ovako olakšani, oni zaobiđoše naselje sa jugozapadne strane i uđoše u njega putem koji je vodio iz Asteka, dakle iz sasvim drugog pravca od onoga kojim su noćas stigli u Durango.

Nebo se bilo sasvim izvedrilo i zvezde su već počele da blede, kada se njih dvojica nađoše u glavnoj ulici Duranga. Projahali su pored saluna »Horizont«, na čijim su prozorima bili spuštene kapci. Samo je stari Kinez sa dugačkim perčinom ispod svoje svilene kapiće uveliko čistio pred svojim restoranom, spremajući se za prve jutarnje goste. Inače, na ulici još nije bilo nikoga.

Sjahali su desetak jardi od restorana, gde se ispred dugačke verande, jedne dvospratne drvene kuće, klatila na jutarnjem povetarcu tabla sa drečavim crvenim slovima: »SOBE ZA IZDAVANJE«.

Vezali su konje za ogradu verande i ušli kroz staklena vrata u kuću. Za malim pultom u predvorju dremao je stariji čovek, koji na škripu vrata odmah podiže glavu i počeo da trlja oči. Zatim je pojačao plamen u lampi i ustao da dočeka pridošlice.

– O, dobro jutro, gospodo! – prokrklja starac i odmah se iskašlja da

pročisti glas. – Želite, možda, sobe?

– Gospodin je stigao pre mene – reče Buč, pokazujući rukom na Sandensa. – Uslužite prvo njega.

– Hoću sobu na spratu, iznad verande – promumla Sandens. – I doručak, kasnije.

– Svakako, gospodine – užurba se starac. – Samo da nam ustane gazdarica. Ona vodi i kuhinju. Vidim da ste došli na konju. I za njega ima mesta u štali pozadi. Dakle, soba sa doručkom i pansion za konja, svega deset dolara. Plaća se unapred.

Sandens ćutke izvadi zlatnik od dvadeset dolara i pruži ga starcu, a povrh toga spusti i novčanicu od pet dolara, rekavši:

– Ovo je za vas. Samo pazite da me niko ne uznemirava. Celu noć sam putovao.

Klimnuo je glavom Buču, uzeo ključ od sobe i popeo se stepenicama na gornji sprat. Taman se Sandens ispružio na postelji, kada brava na vratim njegove sobe škripnu i unutra uđe Buč.

– Imali smo sreće. Matori nije mnogo ljubopitljiv – rekao je prijatelju. – I ja sam ga podmazao sa pet dolara.

On spusti na sto bočicu koju je uzeo iz tajnih zaliha doktora Mortimera. Pošto je otčepi, povuče nekoliko dobrih gutljaja.

– Oh! – zadovoljno je jeknuo prilazeći prozoru. – Odavno nisam pio ovako dobar viski. Naš čika doktor zna šta je piće! Moja soba je do

tvoje. Kao i uvek. I veranda nam je pri ruci – dodao je razmičući zave-se. – Gle, gle! Evo idu Ben i Keri.

Prekoputa ulice, pustim drvenim trotoarom grabili su Teksašanin i mršavi nosonja. Buč otvori prozor i tiho im zviznu. Oni pogledaše prema njemu, ali se ne zaustaviše, već produžiše ulicom prema hotelu.

Buč zatvori prozor i okrete se Sandensu. Ovaj je držao bocu u ruci i zadovoljno prelazio jezikom preko usana. On pruži bocu Buču, koji je spusti na sto.

– A sad na spavanje – rekao je kod vrata. – Ko se prvi probudi, neka zove.

GLAVA SEDMA

U davno probuđenom Durangu vrilo je od života. Bila je subota, dan isplate svim zaposlenima u gradu, a što je još bilo važnije za lokalnu privredu, platu su dobijali i kauboji na svim rančevima u okolini. Sa teško zarađenim dolarima, čuvari stoke će uskoro navaliti u buljucima u Durango i razmeniti zelene novčanice za loš viski, još lošije žene i malo kratkog uzbudjenja za kockarskim stolovima, da bi se u nedelju izjutra ili uveče, uglavnom pokunjeni i slomljeni, vratili na rančeve, među poludivlja goveda, zadah balege i splachine prljavih i neukih kuvara.

To se ponavljalo svake subote sa dosadnom monotonijom, ali kau-

boji i ostali radni ljudi iz Duranga, ne bi ni po cenu života propustili ovu »zabavu«, u kojoj su, na kraju, uživali samo trgovci, vlasnici saluna i javnih kuća kada bi prebrojavali zaradu.

Sunce je već prilično peklo približavajući se zenitu, kao da je nameravalo da nadoknadi jučerašnji izgubljeni dan, a iz natopljene zemlje vlaga se brzo isparavala, tako da pred podne skoro nije moglo ni da se primeti da je noćas pljuštalo kao iz kabla. Kada su prve grupice kauboja ujahale u grad, ispod kopita njihovih konja čak je počela da se diže dobro poznata crvenkasta prašina. Ipak, dan je bio za ovdašnje prilike prijatno svež, nebo kristalno jasno i to se odrazilo na opštu živahnost.

Ali, ne baš svih.

Među pridošlicama, tu i tamo se mogao zapaziti i poneki umorni jaháč, blatnjav kao i njegov konj, koji je pognute glave grabio glavnom ulicom u pravcu saluna »Horizont«. Bili su to učesnici neuspele potere debelog Sjua Hobsa, koji su čitavu noć jahali po pljusku, a zatim, mokri do kostiju i prozebli, nastavili istom brzinom da bi što pre stigli u grad.

Hobs, Rod Mičel, čija je bradurina bila sva nakostrešena, Džef Harding, ispred koga se u sedlu nalazio i iscrpljeni Hak Kečam, stigli su u dvorište pozadi saluna pre svih. Crvenokosi Rasti, džinovski brat Mičelov, koji je sve vreme jahao

pored Džefa, pridržavao. Kečema ili bi ga primao kod sebe u sedlo, sada skoči na zemlju i uze mršavog uhodu u naručje kao neko dete i ponese ga spoljnim stepenicama na gornji sprat. Ostali požuriše za njim.

U Hobsovoj kancelariji Rasti tresnu Haka na kožni divan i požuri stolu, gde je debeljko već nalivao svoj najbolji viski u velike čaše. Trebalo je podići moral tipovima, a Hobs je znao da žestoko piće najbrže deluje ovakvim situacijama. Baš kao i sa vojnicima u ratu.

Hobs im ponovo napuni čaše i onda izađe na galeriju ispred kancelarije, odakle baci pogled u salun. Bilo je dosta gostiju, uglavnom kauboja, koji su bili opseli dugački šank, tako da je mršavi Džeremi jedva stizao da ih služi. Na drugom kraju već se vrteo rulet, kojim je upravljao ćelavi Stiv, profesionalni kockar, koji je ovde završavao dugogodišnju karijeru, dok je njegov mnogo mlađi pomoćnik mamio goste da okušaju sreću na kocki ili ajncu. U svako drugo vreme Hobs bi bio zadovoljan ovako velikim prometom, ali sada mu je lice ostalo i dalje smrknuto.

Mučila ga je neizvesnost u pogledu Buča Kasidija i njegove družine, a još ga je više grizlo saznanje da mu je juče izmakla jedinstvena prilika da iznenadi »Sablasne jahače« i dočepa se njihovog plena.

Debeljko se besno okrete i vrati

u kancelariju, ne primetivši da su ga sve vreme pažljivo pratila iz saluna dva para očiju. Oči su pripadale Benu Kilpatriku i Kidu Keri-ju, koji su već više od sata sedeli za jednim stolom u uglu saluna »Horizont« i motrili.

– To je sigurno onaj debeli Hobs – tiho reče Ben svom drugu, koji samo klimnu glavom. – Ako je on tu, onda su i ostali već stigli ili stižu.

– Mora da su ušli iz dvorišta – promrmlja Keri. – Kroz salun nisu prošli.

– Paze da ne privuku pažnju – odvrati Ben. – Nego, jedan od nas bi trebalo da ode pozadi i da motri šta se tamo događa.

– Javljam se dobrovoljno – progundā Keri. – Ionako ovaj viski ništa ne valja. Ako bude nešto značajno, odmah dolazim.

Nosonja se polako diže i u opštoj gužvi neprimećeno napusti lokal. Nekoliko minuta kasnije, već se obreo u uzanom sokačetu na koje je gledalo dvorište Hobsovog saluna i sede iza jednih teretnih kola u senci obližnjeg drveta.

U kancelariji iznad saluna, Hobs je nervozno šetkao. Stade pred Džefa Hardinga, koji je završavao treću čašu viskija.

– Ako Hak nije bio u bunilu i stvarno video ono što smo čuli, onda su te hulje već odavno stigle u grad – procvrkuta debeljko svojim piskavim glasom.

– I smestili žene kod nekog od naših lekara – dopuni njegove misli Džef Harding. – U Durangu su samo dvojica. Pijani Mortimer i onaj kasapin Filder. Njemu ne bih ni kuće dao da ga leči. . .

– Ti nemaš ni kućeta ni maćeta – nestrpljivo ga prekide Hobs. – Koliko znam, samo doktor Mortimer ima domaćicu. Ona bi mogla da neguje bolesne žene. Filder živi sam kao kurjak. On otpada. – Vlasnik saluna se obrte bradatom Mičelu. – Ti idi do Mortimerove kuće i oprezno izvidi situaciju. Mi ćemo dotle da se okupimo i pripremimo za akciju.

Bradonja besno spusti čašu na sto i bez reči izlete iz kancelarije. Hobs ga otprati pogledom. »Znači, već se bune«, pomislio je. »Neka, potrudiću se da dripci ostanu bez svog dela plena.« Ako se do sada još kolebao, debeljko je ovog trenutka čvrsto odlučio da izigra svoje pomagače i plen Kasidijeve družine uzme za sebe. Na žalost, i pored plana koji je skovao jašući natrag u Durango, nije ni sanjao kakva ga teška iskušenja čekaju narednih časova u direktnom sukobu sa »Sablasnim jahačima« i koliko će ga to sve stajati. Da je znao šta mu sudbina sprema, sigurno bi odustao od svega, ali, pošto običnim smrtnicima nije dato da zavire u budućnost, Hobs će morati da čašu žuci ispije do dna.

Mičel siđe niz stepenice u salun. ne obraćajući pažnju na goste, pro-

bi se između njih do izlaza. Teksašanin Ben je odmah primetio bradonju. Kada je Mičel prošao blizu njegovog stola, blatnjave čizme i isprskana odeća Hobsovog čoveka rečito su potvrdile da je on jedan od učesnika jučerašnje akcije. Istina, Buč je očekivao da će Hobs krenuti na njihovo skrovište, čim je od Kerija čuo da je postojao i drugi uhoda, ali ne tako rano. Ipak, instinkt ga nije prevario.

Ben malo sačeka, pa onda i on izađe na ulicu. Video je Mičela kako žuri trotoarom ka donjem delu grada, baš tamo gde se nalazila kuća doktora Mortimera. Teksašanin pruži svoje dugačke noge i smanji rastojanje između sebe i bradonje. Malo zatim je naglo zastao jer je to učinio i Mičel. Ovaj, posle kraćeg oklevanja, uđe u jednu radnju.

Ben pređe na drugu stranu ulice i uskoro se nađe u visini ulaza u radnju. Video je bradonju kako stoji pored tezge, iza koje je vlasnik baš usluživao neku ženu. Najzad ona žena izađe iz radnje, noseći veliku korpu prepunu raznih namirnica. Ugledavši ženu, Beni prebleda. Prepoznao je domaćicu doktora Mortimera. Ona je očigledno išla u kupovinu, kako bi bolesnicima obezbedila bolju ishranu.

«Bradonja se pojavi odmah za domaćicom i polako krete za njom. Ben je oklevao. Bilo mu je jasno da Hobsov čovek već nešto zna o doktorovim pacijentima i sada hoće

da se u to i sasvim uveri. I Teksašanin je želeo da potvrdi svoje sumnje, ali je osećao da bi bilo korisnije da o ovome obavesti Buča i Sandensa. Donevši odluku, Ben požuri ka pansionu na čijem su prozoru on i Keri jutros videli Buča.

Buč i Sandens su već bili ustali i doručkovali. Ponovo su se vratili u Sandensovu sobu i Buč je baš stržario kod prozora kada je spazio Bena kako hita prema njihovom pansionu. Smesta je otvorio prozor i zviznuo na uobičajeni način. Teksašanin je odmah pogledao ka prozoru i Buč mu dade znak da se popne. Nekoliko minuta kasnije, Ben je već podnosio izveštaj Buču i Sandensu, koji su ga slušali smrknutih lica.

– Ako našim devojkama pofali samo vlas sa glave, spaliću toj mešini salun – besno povika Sandens.

– Kažeš da su se Hobs i njegovi oko podne vratili iz prerije? – zamišljeno upita Buč, na šta mu Ben samo klimnu glavom. – To znači da nisu ni otišli do našeg skloništa. Neko ih je vratio sa pola puta. Da bome! – odmetnik se pljesnu po čelu. – To je mogla samo ona hulja u crnom odelu. Sigurno su ga sreli na putu do planina. On nas je i video kada smo jahali ovamo. Primetio je devojke na nosilima. Da, sve se slaže. Hobs je promenio plan. Sada je prvo hteo da se uveri da li su sklonjene kod ovdašnjeg lekara, pa da onda stupi u akciju. Eti i Lori preti glavna opasnost.

– Misliš da će pokušati da ih uhvati? – zabrinuto upita Ben. – Zašto?

– Da bi nas ucenio! – odvrati Buč. – Zna da samo tako može da se dočepa naših para, a da ne podigne prašinu i privuče pažnju ovdašnjeg šerifa.

– Šta ćemo sada? – javi se Sandens, koji je uvek u kritičnim situacijama čekao neko rešenje od Buča. – Da pokupimo devojke i bežimo čim se smrkne?

– Zaboravljaš da su bolesne! – odvrati Buč. – One moraju još da leže. Ipak, ima izlaza.

– Ja ga ne vidim ako ostanemo ovde – zareža Sandens.

– Znam da slabo vidiš! Već je krajnje vreme da ponesesh naočare. Srećom, ti si jedan od retkih slepaca kod očiju koji ima pametnog vodiča.

– Dobro, dobro, poznato je da si duhovit – reče malo mirnije plavokosi revolveraš i maši se boce, koja je već bila skoro prazna. Otpio je nekoliko gutljaja i razočarano je spustio na sto. – Da čujem našeg lokalnog genija!

– Moramo da likvidiramo Hobsa i njegovu bandu – počeo Buč da izlaže plan koji mu se tog trenutka stvarao u glavi. – Samo ukoliko ih potpuno onemogućimo, devojke će moći mirno da leže i da se oporave.

– Hobs ima bar desetak ljudi – javi se Ben. – Njih ne možemo da učutkamo bez gužve i pucnjave.

Onda, eto nam šerifa za vratom. A možda će i Lefors čuti i dojuriti ovamo.

– Imamo jednu prednost nad njima – produži Buč. – Hobs i njegovi ne znaju da ih držimo na oku i da smo predvideli njihovu akciju. To će biti još noćas, kada u gradu zavlada najveća gužva i kada pijani kauboji otpočnu tuče i pucnjavu. Za moj plan potrebna je i saradnja starog Mortimera.

– On će pristati čim zvecneš zlatom – primeti Sandens. – Ipak, nas je četvorica, a Hobs ima čitavu armiju dripaca. Ako im je još obećao bar polovinu od onih sto hiljadarki, goniće nas do pakla i natrag!

– Kad pomenu pare, nešto mi baš pade na um – reče Buč. – Ti ćeš Bene da kupiš od posebne kože pojaseve za novac. Pazi da budu dovoljno komotni za svežnjeve hiljadarki. Šest komada. Za nas sve.

– To će biti sumnjivo svakom trgovcu – pobuni se Teskašanin.

– Neka bude – odvrati Buč. – Moramo imati pare kod sebe i pri tom biti pokretni za akciju. Dakle, slušajte!

I vođa bande »Sablasnih jahača« ~~poče~~ prijateljima da izlaže detalje svog plana.

Da je Hobs naslućivao šta mu se sprema, ne bi sa tolikim zadovoljstvom slušao izveštaj Roda Mičela. Ovaj je, kao i Ben, prekinuo uhođenje Mortimerove domaćice. Siguran da su devojke iz Bučove

bande kod starog lekara, pojurio je u salun da obavesti Hobsa.

– Da, siguran sam – ponavljao je po ko zna koji put Mičel. – Dobro sam čuo kako je matora rekla bakalinu da joj treba tolika hrana za neke doktorove rođake koje su došle u posetu. To su one koje tražiš, Hobse.

– I šta ćemo sa njima – javi se Hak Kečam, koji je još uvek bled i iscrpljen sedeo u fotelji i pijuckao viski. – Mene zanimaju pare, a ne devojke!

– E, pa, njih ćemo zameniti za te pare, budalo – obrecnu se debeli. – Uhvatićemo te ženturače, dovesti ih ovamo, a Buču ostavljamo pisamce iz koga će saznati gde može da ih dobije u zamenu za one pare!

– Ha, ha! – zagrcnu se džinovski Rasti. – Ovo prvi put čujem! Jedan razbojnik ucenjuje drugog!

– Ti si možda razbojnik – dreknu Hobs i pocrvene. – Ja sam poštenu vlasnik saluna. Osim toga, ovako doprinosimo i likvidiranju opasne bande i očuvanju reda i zakona.

– Znači, nećemo ih pustiti – ozari se Hak Kečam. – Samo da mi padne šaka prokleti Buč! Platiće mi za ono pešačenje po preriji!

– Ne brini, svi će dugovi biti namireni! – obećavao mu je Hobs. – Ako dobro odigramo naše karte, možda ćemo dobiti i nagradu za njihovo hvatanje. Naravno, predaćemo ih zakonu samo kao leševe. Samo mrtva usta ne govore, kako se ono kaže.

bude vruće, a ne ovde.

– Moramo da budemo sigurni u salunu – strpljivo odgovori Hobs. – Čim Kasidi sazna da su žene nestale, poći će pravo ovamo. Zato mu treba prirediti vatren doček.

Hobs proprati svoje reči skidajući sa zida ogromnu dvocevku sa skraćenim cevima. Pljesnuo je rukom po kundaku puške i dodao:

– Ovo će biti kraj mister Kasidija i njegove bande. Biće koju funtu teži kada ih nafilujem olovom. Kreći, Miče! Bolje da te ne vide da izlaziš odavde. Muvaj se u okolini doktorove kuće. Kada se smrkne, zauzmi tamo busiju.

Bradonja sa žaljenjem pogleda u bocu na stolu, uzdahnu i izađe iz kancelarije, pa se zadnjim stepenicama spusti u dvorište. Malo kasnije već je išao sokačetom prema glavnoj ulici, praćen pogledom Kida Kerija, koji je sedeo nešto dalje iza napuštenih kola.

Sa približavanjem večeri, grad je postajao sve bučniji i življi, što je samo nagoveštavalo buru koja će zavladati u Durangu ove subotnje noći.

GLAVA OSMA

Na kući doktora Mortimera svetlela su samo dva prozora. Jedan u sobi kod bolesnica, kroz koji je dopirala samo prigušena svetlost stone lampe, i drugi u doktorovoj kancelariji, gde je stari lekar poslovaio oko nekih staklića i male

vage, na kojoj je odmeravao sastojke praškova iz svoje male apoteke.

Posle jučerašnje nepogode, večer je bilo srazmerno sveže i u vrtu oko doktorove kuće širio se miris cveća, a noćni insekti, na čelu sa zrikavcima, već su otpočeli svoje letove i uspavljujuću muziku. Ali, mračne senke koje su nečujno klizile prema kući nisu delovale nimalo pospano. Bili su to Hobsovi ljudi. Predvodio ih je bradati Mičel. Iz pravca glavne ulice dopirala je larma, pijana pesma razularenih kaubojia i poneki pucanj. Svi mirni građani su već sa prvim mrakom otišli kućama i samo su dva saluna i nekoliko prodavnica pića radili punom parom. U »Horizontu« gosti su praznili čaše i rulet se vrteo kao mahnit, dok su kockice skakutale po stolovima pokrivenim zelenom čohom. Niko od gostiju nije primećivao niti osećao napetost koja je vladala na gornjem spratu.

– Matori nešto petlja sa svojim flašicama – prošapta Mičel. – Ona njegova baba je dala večeru bolesnicama i sada izgleda da spavaju.

– Probudi će se u našem naručju – promuklo se javi Rasti. – Hajde, šta čekamo?

Mičel ga ućutka pokretom ruke i pope se na verandu ispred kuće. Dao je znak Đžefu Hardingu i svom bratu i oni stadoše sa obe strane vrata. Džošua i Džozef zauzeše busije ispod prozora bolesničke sobe. Mičel se još jednom obazre da bi proverio raspored svojih

snaga i onda odlučno pokuca na vrata.

Čula su se vrata doktorove ordinacije i zatim škripnu reza na ulazu. Vrata se oprezno odškrinuše. Mičel ugleda pomalo zajapureno lice doktora. Mortimera i oseti u njegovom dahu zadah viskija.

– Ovaj, dobro večer, doktore – počeo učtivo bradonja. – Znam da je kasno, ali stvar je hitna. . .

– Šta, zar je neko ranjen? – brzo upita stari lekar i otvori širom vrata.

Samo što je to učinio, Mičel ga gurnu unutra. Doktor se zatetura. Pre nego što je uspeo da vikne, bradonja ga zgrabi za vrat jednom rukom, a drugom mu zapuši usta. Džef Harding i Rasti odmah upadoše za njim, dok Džoša i njegov kolega po aljkavosti, Džozef, zaglavivši vrata, ali nekako uđoše u kuću i zatvoriše ih za sobom.

Za tren oka je lekar bio spetljan komadom konopca, a usta mu zapušiše Mičelovom prljavom vratnom maramom. Onda su starca gurnuli pod jedan divan u čekaonici.

– Tako, ovo je gotovo – odahnu Mičel. – Gde li je ona baba?

– Sigurno gore. Spava – prošapta Harding. – Hoćemo li po devojke?

– Svakako, svakako! – bio je nestrpljiv Rasti, koji priđe vratima na drugoj strani čekaonice. – Ovde su, zar ne?

Mičel samo klimnu glavom i pri-

đe vratima. Polako je pritisnuo kvaku i ova se otvoriše bez škripe. Nekoliko trenutaka bradonja je privikavao oči na polumrak jer je lampa na malom stočiću pored dve postelje jedva škiljila. Zatim on i Rasti zakoračiše u sobu. U nekoliko koraka oni se stvoriše pored postelja i pružiše ruke da zgrabe bolesne devojke.

Mičel je čuo iza sebe ostalu trojicu kako ulaze u sobu i onda je hitro povukao pokrivač sa postelje najbliže sebi. To isto je pohitao da učini i Rasti. Onda se oba Hobsova čoveka skameniše i ostadoše kao ukopani. Izbuljenih očiju gledali su u široke cevi dva para koltova, koji su se nalazili u rukama Buča Kasidija i Sandensa Kida. Revolveri i smrknuta lica čuvenih odmetnika bili su dovoljni da Mičel i Rasti i ne pomisle na otpor.

Skoro u istom trenutku iza njih se čuše teški udarci, praćeni potmulim kricima i nekoliko tela tresnuše svom težinom o pod, tako da se čitava soba zatrese.

– Natrag jedan korak! – prosikta Buč, skočivši iz postelje. Cevi njegovih koltova svirepo se zariše u bradonjin stomak, a ovaj se presavi kao perorez i jeknu. – Zar se tako ulazi u bolesničku sobu?

Sahdens je bio nemilosrdniji. Kao besan panter obasuo je zaprepasćenog Rastija udarcima cevi svojih teških koltova po glavi i ljudinu smesta obli krv. Dok se Rasti još teturao, Sandens hitro obrte je-

dan kolt, uhvati ga za cev, pa njegovom drškom pogodi uljeza iza uva i posla ga u carstvo snova.

Još se odjek pada Rastijeve telesine nije utišao, a oba odmetnika se stvoriše kod vrata da pomognu Benu i Kidu Keriju.

No, to nije bilo potrebno. Tekšanin i Nosonja pobedonosno su stajali iznad svojih oborenih žrtava. Jedino je Mičel dahtao i borio se za vazduh. Inače je ponovo zavladała za trenutak prekinuta tišina.

Sandens se okrete, zgrabi Mičela za kosu, pa ga uspravi. Kao nevaljalo dete dovukao ga je do jedne stolice i gurnuo u nju. Bradonja otvori usta da jaukne, ali mu ih revolveraš smesta zatvori šamarom, koji u tišini odjeknu kao pucanj.

– Je li ptičice, zar ne znaš da su posete bolesnicima zabranjene uveče? – upita ga revolveraš i novi šamar odjeknu u sobi. – Nisi ni lekara pitao za dozvolu!

Šamari su sada odjekivali u sve bržem ritmu, a bradonjina glava letela je levo i desno kao na nekoj opruzi. Buč prilete revolverašu i uhvati ga za ruku.

– Stani već jednom! – uzviknuo je. – On nam je još potreban u ispravnom stanju. Uostalom, možeš samo da pokvariš ruku za revolver!

Sandens se otrže od Buča, ali ustuknu jedan korak. Teško je disao, više od gneva nego od napora. Očima punim mržnje streljao je uljeza

na stolici.

– Oslobodite doktora! – naredi Buč ostaloj dvojici članova svoje bande. – Neka onda Mortimer ode, po devojke i vidi kako im je. Vrat ćemo ih ovamo čim očistimo sobu od ovih dvonožnih otpadaka!

Malo kasnije razbarušena glava starog lekara virnu u sobu. Nasmejao se ugledavši savladane napadače i rekao Buču:

– Dobra ti je bila ideja, momče, da se ovamo došunjate pre njih i da im namestite klopku. Nego šta ćete s njima?

– Donesite nam dosta konopaca, doktore – odvrati Buč, vukući za noge Rastija prema vratima. – Kada ih spakujemo, smestićemo ih privremeno kod vas u štali.

Dok su ih vezivali, napadači su polako dolazili svesti i sada su razrogačenih očiju buljili u odmetnike. Ostavili su im noge slobodne, ali su zato na usta dobili široke flastere. Doktor ih je doneo iz svoje ordinacije. Pošto su se uverili da je napolju sve mirno, Kid Keri i Ben sprovedoše četvoricu Hobsovih bandita u štalu i tamo im uvezaše i noge, ostavivši ih da leže na slami i razmišljaju o svojoj sudbini.

U međuvremenu se Buč i Sandens usredsrediše na prestravljenog Mičela. ♦

– Hajde da čujemo kako sada pevaš! – reče plavokosi revolveraš zapinjući oroz na jednom koltu. – Dakle, šta je nameravao vaš debeli gazda?

Mičel ga pogleda ispod svojih čupavih obrva. Otvorio je natekla usta da nešto kaže, ali se onda predomislio i ponovo ih zatvorio uz glasno škljocanje vilica. Samo što je to učinio, a Sandens mu razvuče takvu šamarčinu da bradonja pade sa stolice.

– Dosta, dosta! – zavapi bradonja. – Sve ću vam reći!

Sandens i Buč su ćutali. Shvativši da više neće biti pitanja i da se od njega očekuje samo priča, on počeo da veze:

– Hobs čeka da mu dovedemo vaše ženske... ovaj, devojke – brzo se popravio videvši da revolveraš diže ruku. – Hoće da vas uceni. Tražiće pare koje ste opljačkali iz voza u zamenu za njih.

– A, posle! – upita ga Buč.

– Čim bi dobio pare... – počeo Mičel i učuta oklevajući. Onda brzo dodade: – Zatim bi vas pobio i tako uzeo u nagradu koja je raspisana za vas.

– Eto, kuda ljude vodi pohlepa – žalosno zavrte glavom Buč. – Malo mu je sto hiljadarki, nego bi hteo da proda i naše leševe!

– Rekao sam ti ja da ga treba likvidirati – procedi kroz zube Sandens. – Oдавно nisam nekoga toliko mrzeo kao tu debelu svinju iako ga još nisam video. Koliko nam je samo namučio Etu i Loru!

– Debeli oskudeva u mašti – promrmlja Buč. – Zato neće biti teško da ga iznenadimo. – Prišao je bradonji i, uhvativši ga za kosu, prisi-

lio da se vrati na stolicu. – Ti ćeš, prikane, da nam pomogneš.

– Kako? – pobuni se Mičel. – Hobs će me ubiti ako ga izdam!

– Gle, gle! – nasmeja se Sandens. – Otkuda odjednom toliko poštenja? Uostalom, možeš da biraš. Ili ćemo te mi smaći odmah, ili ćeš nam pomoći da sredimo Hobsa. Tako imaš više izgleda da sačuvaš tu smrdljivu kožu.

Mičel samo klimnu glavom.

U tom trenutku u sobu uđoše Ben i Kid Keri.

– Sredili smo ih – saopšti Teksašanin. – Kao bebe pred spavanje.

– Šta ćemo sa ovim? – upita Kid Keri.

– Gospodin će nas odvesti u posetu svom gazdi – objasni Buč. – Ovoga puta, ja ću ga častiti. Na račun kuće, kako se to kaže.

– Da, da – brzo dodade Sandens. – Na račun kuće, koje uskoro neće biti. Onaj drugi salun će ostati bez konkurencije.

– Nadam se da nam kauboji neće zameriti – nasmeja se Buč. – To im je šansa da prištede pare. Nego, da krenemo. Ne volim kada nas čekaju.

U holu su sreli doktora Mortimera i njegovu domaćicu kako dovođe bolesne devojke. Eta i Lora su još uvek bile iscrpljene, ali obrazi im više nisu goreli od vatre i groznice. Čim ih ugledaše sa Mičelom, kome su ruke bile zavezane na leđima, one se osmehnuše.

– Znači, naši posetioći dobro do

čekani – reče Eta. – Ovaj prizor je bolji od svake medicine!

– Pravi melem za oči – dodade Lora.

– Hajde, hajde u krevet, cure – prekide ih lekar. – Još niste kadre za izmotavanje – on namignu Buču i drugovima, pa reče: – Ne znam gde ste ih našli, ali devojke su od dobrog materijala. Ako ovako nastave, za nedelju – dve moći će na konje.

Sandens uštinu Etu za omršaveli obraz i pomože Benu da se bolesnice smeste u postelje. Onda cela grupa, sa Mičelom na čelu, izađe u mrak.

Dr Mortimer je gledao za njima i vrteo glavom.

– Što nisam mlađi – izlete lekaru. – Vode baš uzbudljiv život.

U Hobsovoj kancelariji, iznad saluna »Horizont«, vazduh se plaveo od dima, jer su Hak Kečam i četvorica siledžija nemilice trošili debele cigare koje je vlasnik saluna velikodušno izneo na sto. Sve u cilju podizanja morala saradnika, čija neraspložena lica nisu govorila o nekom oduševljenju za večerašnju akciju. U istom cilju Hobs im je stalno nalivao čaše svojim najboljim viskijem, tešeći se pri tom da će mu to nadoknaditi pare, koje nije imao nameru da sa njima deli.

Mada je bio uveren da se sve odvija kako je planirao, ogromni čovek nikako nije mogao da se otrese neke nejasne zebnje. Mičel i ostali

su se zadržali više nego što je predviđao i ovo zakašnjenje nije popravljalo opšte raspoloženje u kancelariji.

– Zašto ih još nema? – Hak Kečam glasno izreče misli svih prisutnih. – Da nisu naleteli. . .

– Nisu, nisu – brzo ga prekide Hobs. – Šta kukaš? Zar ti je taj Buč toliko uterao strah u kosti?

Kečam ništa ne reče. Mračno je buljio u šare ćilima na podu. Ostali se nisu mešali u njihov razgovor. U njihovim ograničenim mozgovima postojala je samo jedna misao: pare!

– Čim dovedu njihove drolje, Kasidiju i ostalima vezaćemo ruke – nastavi Hobs u želji da prisutnima digne moral. – Neće smeti da nas ovde napadnu jer bi tako navukli i šerifa sa njegovim pomoćnicima na vrat.

– To ti misliš – odvrati Hak, koji je primetio Hobsov loše prikriven nemir i pozeleo da mu se malo osveti za pretrpljene muke. – Kasidi i njegovi su izlazili na kraj i sa mnogo boljim šerifima nego što je ovaj u Durangu. Moramo da raču. . .

– Pst! – prekide ga Hobs, podigavši ruku. – Čujem nekoga na stepenicama iz dvorišta. Vas dvojica! Otrčite do vrata u hodniku!

To se odnosilo na jednog dugajliju, koji je baš pripaljivao novu cigaru. On uplašeno baci neugašenu cigaru u pepeljaru i izvukavši revolver iz futrole pođe iz kancelarije. Za njim krete čosav mladić zlih

očiju, koji je stalno oblizivao ispućala usta.

Hobs uze sa stola onu svoju veliku dvocevku sa skraćenim cevima.

GLAVA DEVETA

– Pazi šta pričaš! – reče Buč Mićelu na uvo. – Moj metak ne mora mnogo da putuje do tvog srca, ako ga uopšte imaš. Samo inč ili dva!

Red Mićel proguta nevidljivu knedlu i klimnu glavom. On je sa Bućom i Sandensom Kidom stajao u podnožju stepenica u dvorištu pozadi saluna.

Sa prozora Hobsove kancelarije dopirala je prigušena svetlost pošto su zavese bile navučene. Kroz drvene zidove zgrade dopirala je buka iz saluna. Negde sa glavne ulice odjeknu jedan pa drugi pucanj. To su pijani kauboji isteravali bes, uterujući strah u kosti trgovcima i drugim građanima.

– Idemo li? – nestrpljivo prošapta Sandens.

Buč umesto odgovora munu koltom Mićela u leđa i bradonja zakorači nesigurnim nogama na prvi stepenik, koji zaškripa pod njegovom težinom. Sada i Buč sa Sandensom krene za njim.

Dugajlija i mladi ćosavko već su spremni stajali sa obe strane vrata. U rukama su stezali revolvere i obilato se znojili. Toliko su napregnuto slušali približavanje bata čizama na spoljnim stepenicama, a

su bili potpuno gluvi za buku u salunu, a još više za tihe korake koji su im se preko galerije hitro približavali.

U poslednjem trenutku jedna daska na podu galerije glasno zaškripa i ćosavko se uplašeno okrete. Video je samo zamahnutu ruku i dršku teškog kolta u njoj, a onda mu pred očima sevnu munja, koja se pretvori u treperenje hiljada raznobojnih zvezdica, da bi zatim sve potonulo u tamu ispunjenu bolom.

Njegov dugački kolega imao je još kraći doživljaj. Odjednom nije više ništa znao i klonuo je pravo u snažne ruke Teksašanina Bena. On i Kid Keri tiho spustiše na pod svoje onesvešćene žrtve. Njih dvojicu, Buč je poslao napred da zauzmu busiju u salunu i da tamo naprave nered kako bi se prigušila eventualna pucnjava u Hobsovoj kancelariji. U opštoj gužvi, oni su stajali blizu stepenica i motrili na galeriju očekujući da vide kako njihovi drugovi sa zarobljenim Mićelom ulaze u kancelariju, pa da odmah zatim otpočnu rusvaj.

Međutim, videli su za trenutak kako se otvaraju vrata kancelarije i kako dve prilike izlaze iz nje. Otišle su do vrata koja su vodila do dvorišnih stepenica. Ben i Keri se u magnovenju sporazumeše. Pošto su se uverili da na njih niko ne obraća pažnju, u nekoliko koraka popeše se na galeriju iznad saluna. Ostalo je bilo lakše nego što su

očekivali.

– Imali smo sreće – progunda Kid Keri, odškrinuvši vrata pred stepenicama. – Evo ih!

Sekundu kasnije pojavi se Mičellovo bradatao lice, pa za njim većito nasmešeni Buč i smrknuti Sandens.

– Otkud vi ovde? – iznenadi se odmetnik, ali onda mu pogled pade na dvojicu Hobsovih bandita pored zida. – Gle, gle! Debela hulja je opreznija nego što sam mislio. Poslao je, dakle, patrolu u izvidnicu.

Buč oprezno priđe ogradi galerije i, zaklonjen iza jednog stuba, osmotri situaciju u salunu. Kada se vratio drugovima, on se obrati Kidu i Benu:

– Pošto ste tako dobro obavili nepredviđen posao, ostanite ovde i budite spremni za gužvu.

– Najbolje je da gađaju u ona dva lusteru – predloži Sandens, iskusan u razaranju saluna. – Kada oni popadaju na pijance i bukne plamen, niko se neće ni setiti Hobsa i ostalih!

Buč klimnu glavom u znak slaganja i onda potera Mičela ka kancelariji. Sa koltovima spremnim za paljbu išli su pored bradonje. Ben i Keri stajali su zaklonjeni iza stubova galerije.

Mičel stade pred vratima kancelarije i onda pokuca tri puta.

U Hobsovoj kancelariji napetost je bila dostigla vrhunac. Čuli su

kako se koraci na stepenicama približavaju vratima na galeriji. Zatim je nastupila kratka pauza, pa se čula nejasna škripa vrata i prigušeni glasovi.

– Stigli su! – skoro uzviknu Hak Kečam i skoči iz fotelje. – Nose ih! Jedva prolaze kroz vrata!

Hobs je ćutao. Ruka mu je počivala na kundaku teške dvocevke. Njegova dva čoveka su skoro nezainteresovano stajala kod zida levo od vrata i ispijali viski. Na Hakovu primedbu, oni ostaviše čaše na oniskom ormanu i pođoše prema vratima da pomognu svojim drugovima oko unošenja zarobljenika.

U tom trenutku s druge strane vrata neko je pokucao. Tri puta. I to kucanje odjeknu kao pucanj u napetoj tišini. Hak, koji je već bio zakoračio prema vratima i za trenutak zastao, sada polete da ih otvori.

Međutim, Hobs je na kucanje reagovao sasvim drugačije. »Zašto li Mičel kuca?«, proletelo mu je kroz glavu. Mahinalno je zgrabio dvocevku sa stola. Istovremeno je video Haka kako se hvata rukom za kvaku na vratima i urliknuo:

– Stani!

I odmetnici sa druge strane vrata su čuli povik. Buč je munjevito reagovao, jer je već prilikom Mičellovog kucanja osetio da nešto nije u redu. Gurnuo je bradonju na vrata, koja je Hak baš tada otvarao i, ovaj polete kao đule u kancelariju.

U istom pokretu Buč odskoči u stranu.

Zahuktali Mičel se sudari sa Hakom i ponese ga kroz kancelariju prema Hobsovom stolu. Debeli vlasnik saluna, koji je uspaničeno dizao dvocevku uvis, sada instinktivno pritisnu jedan pa drugi okidač puške.

Pucanj dvocevke odjeknuo je u zatvorenom prostoru kao grom. Odmah je sledio i drugi.

Krupne olovne kuglice kao oblak usijanog čelika pogodiše Haka i Mičela, koji su još bukvalno leteli kroz vazduh. Kao da su neletela na neku ogromnu gvozdenu pesnicu, njihova tela se prvo zaustaviše, a onda, poput starih krpa, razleteše na sve strane. Krv je šiknula čak do Hobsa, a onu dvojicu bandita polila. Nekoliko kuglica zakačilo je i njih i sa usana im se istovremeno otrže bolni jauk.

Ostatak kuglica proleteo je kroz vrata i kiša projektila zviznu ispod tavanice saluna, rušeći sve pred sobom.

Odjek pucnjeva dvocevke nije bio još izgubio na jačini, a Kid Keri i Ben otvoriše paljbu iz svojih revolvera prema lusterima koji su osvetljavali salun. Bili su to masivnu drveni lusteri sa po dvanaestak velikih petrolejskih lampi poređanih ukrug. Mada su slabije gađali od Sandensa, njihovi meci najzad pogodiše debelu užad i oba lustera se sručiše na stolove.

Gore se odigravao finalni deo

drame. Izbezumljeni Hobs, obavljen dimom iz dvocevke, ugleda na vratima nepoznatog plavokosog čoveka u čijim rukama odmah počeo da sevaju koltovi.

Prvi meci pogodiše Hobsa u grudi, ali se njegova ogromna telesina ispravi i on zavitla praznu pušku prema Sandensu. Na grudima vlasnika saluna rascvetaše se krvave mrlje, ali je još uvek bio na nogama. Usta su mu se otvarala i zatvarala sipajući neme kletve. Sandens podiže malo koltove i purpurni pupoljak se pojavi na Hobsovom čelu.

Tek tada se ogromni čovek zateura, posrte i svom težinom se sruči preko stola.

Ona dva tipa su se u međuvremenu povratila i mašila oružja. No, za plavokosog revolveraša je bilo dovoljno da samo pomeri koltove i da zlosrećni Hobsovi pomoćnici zauvek prestanu da se brinu o problemima ovoga sveta.

Tek kada ga je Buč uhvatio za ruku, Sandens prestade da puca. Međutim, odmah se otrgao i preskočivši tela ubijenih stigao do stola. Zgrabio je veliku gasnu lampu i tresnuo o pod. Petrolej se razli preko šarenog tepiha i plamen smešta buknu. Onda Sandens isto učini i sa dve zidne lampe. Kancelarija buknu crvenim plamenom.

– Tako! – rekao je okrenuvši se skamenjenom Buču. – Rekao sam ti da se razumem u rušenje saluna. – Uostalom, to su samo jazbine gre-

ha i razvrata. Ovdašnje gospođe bi mogle da nam budu zahvalne!

Prišao je drugi i, uhvativši ga za ruku, izveo kao dete iz krvave sobe. Vatra ju je već uveliko proždrala.

U salunu je rusvaj bio na vrhuncu. Veći deo gostiju zaglavio je na vrata. Drugi su se izvlačili ispod ruševina velikih lustera, a neke je malo zahvatio plamen iz razbijenih lampi. Oni su rukama gasili odeću i izletali iz saluna, prema najbližem pojilu za konje. Većina stolova bila je prevrnuti, karte i novac rastureni. Ipak, bilo je i prisebnih. Oni su četvoronoške baulljali po podu i skupljali novčanice i zlatnike.

Zatim plamenovi suknuše i kod šanka. Ispreturane boce viskija predstavljale su odličnu hranu za vatru. Barmen Džeremi i njegov pomoćnik su na prvi pucanj spretno čučnuli iza šanka. Kako kanoada nije bila usmerena ka njima, oni prvo zgrabiše fioku sa novcem i onda se puzeći dočepaše drugog kraja šanka i u jednom skoku se stvoriše kod zadnjih vrata saluna.

Buč i drugovi su tada već silazili niz spoljne stepenice. Sandens spazila barmena i pomoćnika kako grabi preko dvorišta i sa nekoliko metaka iza njihovih peta samo im udvostruči brzinu, tako da ovi za tren oka nestadoše u mraku.

Na spratu pršte prozor kancelarije i zapaljene zavese zalepršaše na promaji. Odmetnici se nisu za-

ustavljali, nego istom brzinom sti-goše do pobočne uličice, odakle su pojurili iza kuća i bašti u pravcu doktorove kuće.

Svi koji su se u to vreme nalazili na glavnoj ulici Duranga pohitaše prema salunu. Na svim ustima bila je samo jedna reč: »Požar!«. Šerif i njegovi ljudi, koji su obilazili lokale i pazili na red, prvi su dotrčali i sada su pokušavali da organizuju gašenje saluna.

No, već posle nekoliko minuta shvatili su da će to biti uzaludno i zato su svoje napore usredsredili da spreče širenje požara na okolne zgrade. I dok se to činilo, šerif Rodžers je saslušavao očevice, koji jednoglasno potvrdiše da je prvo pripucala teška puška na spratu saluna i da je zatim nastao pravi vatromet. Srećom, sem nekoliko opečenih kauboja, okrvavljenih glava i dosta modrica, nije bilo ozbiljnije povređenih.

– Izgleda da se to Hobs obračunavao sa svojim tipovima – progundala šerif. – Video sam ih danas kako se okupljaju u njegovom salunu.

– Ako su ostali gore, onda već znaju kako je u paklu – primeti jedan debeljuškasti građanin, gledajući kako čitav gornji sprat ližu plamenovi.

– Je li još neko ostao u salunu? – upita šerif svog pomoćnika. Ovaj je baš istrčao iz saluna i kašljao od dima.

– Dole nema više nikoga! – odvratili pomoćnik i zagrcnu se. – Odozgo se niko nije pojavio. Nisam mogao da se popnem jer je vatra zahvatila i stepenice!

– Organizujte još ljudi sa kofama! – viknu šerif okupljenima oko sebe. – Sreća što je noćas bila provala oblaka. Daske na krovovima su još vlažne. Bacajte vodu na kuće do saluna!

I dok su građani Duranga sa gostima iz okoline bili zauzeti lokalizovanjem požara, Buč i drugovi neprimećeni stigoše do zadnjeg dvorišta kuće doktora Mortimera. Ušli su kroz kuhinjska vrata.

Stari lekar se ozari kada ih ugleda i uzbuđeno reče:

– Šta se to događa napolju? Oдавde je ličilo kao da se vodi neka bitka. Maločas sam video i požar!

– To Hobsov salon odlazi u istoriju! – reče Buč. – Nadam se da se viskijem ne snadbeivate kod njega.

– Imam ja svoje zalihe – odvratio lekar. – Već ste ih probali.

Sandens je baš prilazio stolu na kome je bilo nekoliko boca viskija. On zgrabi jednu i prinese je ustima, pa zabaci glavu. Ben i Kid pođuše njegovim primerom. Buč se takođe prihvati bocu. Želeo je da spere gadan ukus u ustima koji mu je ostao posle krvoprolića u salonu.

Nikada ranije nije video Sandensa toliko gnevnog. Sigurno je takav zbog Ete i Lore, zaključio u sebi

Buč. Šta je Hobsu trebalo da potegne za devojkama?

– Šta ćete sa onima u štali – javi se doktor Mortimer kada su odmetnici spustili boce na sto. – Dvojke moraju još da se leče kod mene.

– Koliko mislite da će lečenje još trajati, doktore? – upita Bon.

– Nedelju ili dve. Zavisi kako se budu oporavljale – reče stari lekar.

– Dobro – klimnu glavom Buč i izvadi iz džepa svežanj zelenih novčanica. – Evo vam još malo za trošak. Mi ćemo se izgubiti na neko vreme, ali će ovaj ovde, Ben, ostati u gradu i obilaziti bolesnice. On će nam javiti kada da dođemo po njih.

Nešto kasnije odmetnici su otišli do Ete i Lore. One su posle svih uzbuđenja čvrsto spavale, što je doktor ocenio kao siguran znak skorog ozdravljenja.

S vremena na vreme, doktor bi izlazio na ulicu i obaveštavao se od prolaznika šta se događa oko saluna »Horizont«. Njegova domaćica je spremila večeru, ali su odmetnici jeli bez apetita, tek da preduhitre glad. Čekalo ih je dugo putovanje.

– Nemamo drugog izbora – primeti Buč između zalagaja. – One ti pove moramo nekako da onemoćimo dok Eta i Lora ne ozdrave.

– Kako? – odvratio neraspoređeno Kid, kod koga se tek sada primećivala reakcija zbog ubijanja u salonu. – Nećemo valjda da ih po-

ubijamo?

– Gle, gle! – kiselo se isceri Buč.
– Ko mi to kaže?! Čovek koji prvo puca, a onda postavlja pitanja?

– Prvi je pucao tvoj prijatelj Hobs – zareža Sandens. – Ja sam samo reagovao...

– Dobro, dobro – pomirljivo reče Buč, dok su Ben i Keri ćutali.
– Predlažem da ih još noćas povedemo u naše sklonište. Nas trojica ćemo ostati s njima dok nam Ben ne javi da su devojke ozdravile.

– Šta, zar ja da im budem dadi-lja? – uzviknu Kid. – Dosta mi je i tvog dosadnog društva, a kamoli tipova kao što su Hobsovi plaćeni-ci!

Buč otvori usta da mu odgovori, kada u kuhinju ulete doktor Mortimer.

– Salun je potpuno izgoreo! – uzbuđeno im je saopštio. – Kažu da je i Hobs sa još nekim nastradao u njemu.

– Šta se još čuje? – upita Buč. – Da li se nagađa ko je to učinio.

– Šerif misli da je to bio obračun Hobsa i njegovih ljudi – brzo reče lekar. – Ne sumnjaju na vas!

– Bar neka utešna vest – promrmlja Sandens. – Nego, možete li da vas snadbete hranom za duže vreme?

– Pa, kuća je puna hrane – odvrati starac. – Zašto?

– Idemo na duži put sa onim tipovima iz štale – objasni revolveraš i pogleda iskosa u Buča, koji se pravio nevešt. Njemu je bilo milo

što se Sandens primirio i kajao zbog one pucnjave.

– Dobro, moja domaćica će vam spremi dobar provijant – klimnu glavom lekar. – Odoh da joj kažem.

– Neka spremi i dosta viskija – viknu za njim Sandens. – Neću se trezniti dok se ovo ne završi! Dve nedelje u pećini sa gomilom neopranih razbojnika! Fuj!

– Imam bolju ideju – javi se Kid Keri, koji je uvek malo govorio.

– Vidim da druženje s tobom ljudima razvija moždane vijuge – podrugljivo dobaci revolveraš Buču. – I Keri ima ideje!

– Jedino na tvoj mozak nisam mogao da delujem – reče Buč. – Izgleda da kod tebe ne postoje vijuge u mozgu i nema šta da se razvija.

– Manite šalu – prekide ih Keri. – Evo šta ja mislim. Odavde do Asteka ima bar tri dana jahanja. Pošto moramo da vučemo i one dripce, biće nam potrebno još više vremena.

– Šta ćemo čak tamo? – pobuni se Sandens, koji nikada nije mnogo voleo jahanje. – U toj selendri nema šta da se traži. Loše piće, ofucane ženske, saluni puni radnika sa železnice...

– Baš o železnici je reč – prekide ga Keri. – Pruga je stigla do Asteka, a odatle idu vozovi čak za Teksas.

– Da nećemo u Teksas? – obrađova se Ben Kilpatrik. – Baš sam se uželeo očevog ranča!

– Uvek ćeš ostati kravar – prezri-vo mu dobaci Sandens. – Nedosta-

je ti mukanje krava i smrad balege, zar ne?

– Ovaj, mislio sam da smestimo Loru i Etu na očevom imanju – pokunjeno reče Ben, kome je uvek bilo veoma stalo do revolveraševog mišljenja.

– To ti nije loša misao, Bene – javi se Buč. – Nego, o tome ćemo posle. Pričaj, Keri.

– Pre nego što sam se udružio s vama, »radio« sam malo u okolini Asteka i znam tamošnju situaciju – nastavi Keri.

– Ako si radio ono što i sada radiš, onda je za tebe u Asteku sigurno vruće – zajedljivo dobaci Sandens. – Kladim se da poternica za tobom stoji na počasnom mestu u kancelariji tamošnjeg šerifa!

– Toliko se nisam proslavio, imenjače – nasmeja se Kid Keri. – Nego, pustite me da već nešto kažem.

– Čujmo, čujmo – pristade Sandens. – Vidim da ti se glava puši od trenja u mozgu. Samo, ne preteruj sa razmišljanjem. To, kažu, škodi.

– Od Asteka idu prazni vozovi na sever, odakle dovoze materijal za građenje pruge – nastavi Keri. – Dovoze šine, pragove za prugu i slične stvari. . .

– Kakve to veze ima s nama – obrecnu se revolveraš. – Ja bežim od voza kao od kuge. Dosta mi je detektiva i onog Džoa Leforsa.

– Ti vozovi se ne zaustavljaju na stanicama, sem kada uzimaju gori-

vo i vodu. U svakom slučaju, od Asteka do prvog zaustavljanja voze po nekoliko stotina milja.

– I šta predlažeš? – upita Buč, koji je već počinjao da shvata.

– Odvešćemo naše goste do Asteka – odgovori Keri. – Naći ćemo jedan teretni voz koji obično uveče polazi na sever, pa ćemo ih lepo uvezane ubaciti u neki vagon. Dok se oslobode, biće daleko od nas. Kada se negde iskrcaju, sumnjam da će se usuditi da odu šerifu.

– Da, koliko sam mogao da vidim, ni oni ne vole da sarađuju sa zakonom koliko i mi – reče Buč. – U svakom slučaju, dobićemo bar desetak dana. Dobro je što između Duranga i Asteka nema telegrafa.

– A šta ćemo mi posle Asteka? – upita Sandens.

– U naše sklonište, gore u brdima – odgovori mu Buč. – Tamo ćemo sačekati da nam se javi Ben. Nego, ti ćeš, Bene, ostati u istom hotelu. Sada ti i Keri idite po konje koje ste ostavili u gradskoj štali. Dovedite ih ovamo.

Ben i Kid Keri ispiše još jednu čašu viskija i požuriše iz kuhinje.

GLAVA DESETA

Petog dana od ovih događaja, grupa jahača zaustavila se pred sumrak na jednom uzvišenju iznad Asteka. Napred su bili Sandens i Buč, a za njima, sa rukama vezanim za jabuke sedla, nalazili su Džef Harding, Rasti, Džošua i Dž-

ozef. Kid Keri je bio na kraju, sa zadatkom da motri na zarobljenike.

– Hej, Keri! – pozva ga Buč. – Evo tvog grada. Preuzimi ulogu vodiča.

Keri potera konje pored smrknutih i u bradu zaraslih zarobljenika, pa se zaustavi pored Buča. Bacio je pogled prema naselju i pokazao rukom ka železničkim kolosima.

– Eno, tamo stoji kompozicija za prevoz materijala – reče Keri. – Krenuće još noćas.

– Dobro, ostaćemo ovde da sačekamo mrak – odvrati Buč. – Skinite ih sa konja. Neka jedan po jedan obave one stvari, a posle ćemo ih počastiti dobrom večerom.

Uskoro je zaplamtela mala vatra i dok se grejao pasulj iz konzervi, boca viskija šetala je unaokolo. Zarobljenici nisu bili preskočeni, pa se njihovo raspoloženje podiglo za koji stepen.

– I šta ćete s nama? – prvi se javi džinovski Rasti, koji im je zadavao najviše brige na putu. – Ako nas pustite, ćutaćemo kao zaliveni.

– Da, da – promrmlja Buč. – Ali, biće bolje ako budete što dalje od nas. Ukoliko ne volite da putujete, prepustićemo vas Sandensu.

Rasti samo pljunu ispred sebe i umuče.

Dva časa kasnije, bilo se već sasvim smrklo. Oko davno ugašene vatre odmetnici su se spremali za pokret. Ponovo su zarobljenike vezali za sedla i zatim u koloni jedan

po jedan spustili se prema naselju.

Lokomotiva je već piskom najavljivala polazak kada su stigli do dugačke kompozicije teretnih vagona. Prišli su joj sa strane prema preriji, gde ih je zaklanjalo visoko žbunje. Keri prvi sjaha i otrča do pretposlednjeg vagona. Iz mraka se onda ču njegov zvižduk.

Na ovaj znak Buč i Sandens poteraše zarobljenik prema vagonima. Požurivali su ih jer je mašinovođa još jednom otegnutim piskom i puštanjem pare stavljao do znanja da mu se žuri.

Keri ih je čekao kod zatvorenog vagona. Pokretna vrata bila su odškrinuta.

– Ubacujte ih – brzo je rekao. – Neka im samo ruke budu vezane. kada se oslobode, voz će već biti daleko.

Podstaknuti revolverima, zarobljenici se uspenraše u vagon, a Buč ubaci za njima čuture sa vodom u džak sa hranom. Zatvorili su vrata vagona i rezu privezali sa spoljne strane komadom žice.

Taman su bili gotovi, a kompozicija se trže, gvozdeni točkovi škripnuše i voz krete. Iz vagona sa zarobljenicima odjeknuše Rastijeve psovke, ali ubrzo njih zagluši tutnjava točkova i voz proguta pomrčina. Samo se još dugo mogao videti crveni signalni fenjer na poslednjem vagonu, pa i on iščeze iza prve okuke.

– E, i ovo smo obavili – reče Sandens.

– Vraćamo se odmah u skrovište
– reče Buč.

Poterali su konje preko pruge, a životinje koje su donele ovamo Rastija i družinu poslušno su kaskale za njima. Svi su bili obuzeti mislima i niko nije bio raspoložen za razgovor. Čutke su prihvatili od Sandensa bocu i polako je praznili, kako bi nekako odagnali potištenost. Neizvesna budućnost i umor od svega činili su svoje.

– Izgleda da više nismo mladi – počeo u jednom trenutku Buč.

Prohujalo je desetak dana od ispraćaja Hobsovih ljudi u Asteku, Buč je sa ostalima lenčario na travi ispred pećina prastarog indijanskog naselja, sakrivenog u nedrima strmih planina dan jahanja od Duranga. Bili su se već dobro odmorili od napornih jahanja proteklih nedelja. Povratili su snagu i sa njom se vratilo i bolje raspoloženje, pa su već nestrpljivo iščekivali da se pojavi Teksašanin Ben sa dobrim vestima iz Duranga. Jedino ih je mučila činjenica da su im zalihe viskija pri kraju. Za hranu nisu brinuli, pošto je Kid Keri skoro svakog dana odlazio u izviđanje okoline skrovišta. Pri tom bi uvek ulovio nekoć neopreznog prerijskog zeca ili divlju čurku.

– Kakvi su nam planovi – leno upita Sandens, grickajući vlat trave. – Čini mi se da je potera za nama počela da jenjava. Prošlo je dosta vremena od kada smo op-ljačkali onaj voz.

– I meni se čini – odvrati Buč, koji je iz dosade redovno čistio revolvere, tako da su mu se sada sijali kao novi. – Verovatno misle da smo negde u Kaliforniji.

– Eh, Kalifornija – promrmlja Kid Keri. – Voleo bih da odem tamo. Pogotovu kada imamo toliko para. Kažu da su tamo žene i piće najbolji.

– S tim tvojim nosom i izgledom glavnog strašila, biće ti potrebno mnogo para da bi se svideo tamošnjem ženskinju – dobaci mu Sandens.

– Pričaj ti šta hoćeš, lepotane, ali bez love i tebe bi brzo ostavila svaka – obrecnu se Keri. – Pogotovu kada vidi koliko trošiš na piće i kocku.

– Pre ili posle svaka ženska hoće da savije gnezdo – filozofski prime-ti Buč. – Pristaju one i da se zaljube i da te prate u avanture, ali uvek im je samo jedno u glavi: gnezdo. Sa gnezdrom uvek idu i pilići. Pa posle ništa drugo ne radiš, nego nabavljaš hranu i krpe za nju i piliće. Dok se obrneš, već si mator i počinješ da merkaš neki pristojniji sanduk i mestašce za grob.

– Otkud ti to sve znaš? – upita ga Sandens.

– Iz iskustva – reče Buč. – Ako niste znali, ja sam, momci, odavno oženjen i imam dva klinca.

– Šta? – zaprepasti se Sandens. – Nikada o tome nisi pričao!

– Nisam nikada imao vremena kao sada – osmehnu se Buč. – Jed-

nog dana ću te odvesti kući i...

Poznati zvižduk prekide Buča u pola rečenice i oni poskakaše na noge. Dole, kod izlaza i prirodnog tunela koji je vodio iz skrovišta, razmače se žbunje i oni ugledaše Teksašanina Bena. Za sobom je vodio konja.

Oni mu potrčaše u susret.

– Šta je novo? Govori! – obasuli su ga sa svih strana.

– Imam dobre vesti, momci – reče Ben, brišući oznojeno čelo. – Na konju sam još od sinoć.

– Izostavi utiske sa putovanja – nestrpljivo reče Buč. – Kako su devojke?

– Naše ptičice su dobro i jedva čekaju da polete – nasmeja se Ben. – Doktor me šalje da vam to javim.

– Znači, možemo po njih? – odahnu Sandens. – Jedva čekam da vidim Etu!

– Već nedelju dana nemaju temperaturu i dobro su se oporavile – saopšti im Ben. – Ipak, doktor kaže da bi trebalo da odu negde na oporavak.

– Matori jarac bi hteo da ih se što pre oslobodi – reče Sandens.

– I u pravu je – odvrati Ben. – Strahuje od povratka Džefa Hardinga i ostalih. Sigurno će ga prijaviti šerifu da nam je pružio utočište i pomagao nam.

– Kad smo kod toga, šta ima novo u Durangu? – interesovao se Buč.

– Još uvek se priča da je Hobs nastradao u međusobnom obraču-

nu – objasni Teksašanin. – Nas niko i ne pominje. Jedino ona Hobsova motka od barmena, Džeremi, kada se napije, priča da on u to sumnja. Ide nam u prilog što su i ostali Hobsovi ljudi nestali bez traga, pa se sumnja na njih. Kada se vrate u Durango i objave svoju verziju...

– Mi ćemo tada biti veoma daleko – prekide ga Buč. – Ti se malo odmori, pa da krenemo u grad, tako da do ponoći budemo tamo. Pokupićemo devojke i bežimo iz ovog kraja.

– U Kaliforniju? – pun nade javi se Kid Keri.

– Ne verujem – odvrati Buč. – Da se tamo još kopa zlato, voleo bih i ja da odem. Ovako, nisam zainteresovan da pljačkam odgajivače pomorandži.

Pošto su ručali, ponovo pripasaše pojaseve s novcem, pokupiše najpotrebnije stvari i napustiše skrovište. Ben je sada jahao na odmornom konju. Rezervne životinje vodili su za sobom i brzo galopirali prerijom.

U jednom trenutku Buč reče Sandensu, koji je jahao pored njega:

– Znaš da se brinem za doktora. Mogao bi da ima gadne neprilike što nam je pomagao. Pogotovu ako ga pritisne neki savezni šerif ili neko iz Pinkertonove detektivske agencije.

– I ja sam baš o tome mislio – odvrati Sandens, čija se duga plava kosa lepršala na vetru. – Čičica mi

je simpatičan. Šteta što je mator. Imam utisak da bi nam se pridružio.

– Ne bi bilo loše imati lekara u družini – nasmeja se Buč. – Lečio bi nam rane. Kada bismo postali melanholični, razveseljavao bi nas onim svojim viskijem.

– Dobro si me podsetio da se snadbemo iz njegovog podruma kada odemo po ostatak para – reče Sandens. Pri pomisli da će uskoro videti Etu i piti dobar viski, još jače mamuznu konja i odmorni vranac polete kao strela.

Ponoć je već bila prošla kada se grupa jahača tiho približila zadnjem dvorištu doktorove kuće. Konje su smestili u štali i požurili do kuhinjskih vrata. Posle dužeg kucanja i bacanja kamenčića u prozore, jedan od njih se osvetli i stara domaćica siđe da im otvori.

– A, vi ste – rekla je prepoznavši Buča i ostale.

– Gde je doktor? – upita odmah Buč. – Zašto nam on nije otvorio?

– Doktor je juče posle podne otišao – odgovori žena. – Poneo je samo jedan koferčić. Rekao mi je da ima neka posla u Santa Feu. Otputovao je poštanskim kolima.

Odmotnici se zgledaše.

– Ovo mi se ne sviđa – promrmlja Buč. – Nego, kako su devojke?

– Odlično – reče domaćica. – Jedu kao izgladneli vukovi. Sinoć su rano legle. Samo spavaju i jedu.

– Idite da ih probudite – reče joj Buč. – Neka se odmah sprema za

put i spakuju stvari.

– Zar nećete da sačekate doktora – uznemiri se žena. – Istina, rekao mi je da vas pozdravim ako se on ne vrati i. . .

– Nemamo vremena – odvrati Buč. – Spremite nam i neki sendvič za put, a mi odosmo do štale da sredimo konje.

Starica ćutke klimnu glavom i požuri na sprat. Buč sa drugovima pohita u štalu. Bili su nervozni zbog nestanka doktora i jedva su čekali da krenu. Poklopac na podu štale bio je brzo podignut. Sa upaljenim fenjerom, spustiše se u privatno podrumče doktora Mortimera.

– Do đavola! – uzviknu Buč, koji je pognut išao napred. – Naši džakčići su razvezani!

Sada su i ostali dobauljali do njege i počeli da tresu očigledno prazne džakčice. Na zemljanom zidu Buč ugleda dva pisamceta, okačena na vidnom mestu. Uzeo ih je i na jednom pročitao svoje ime. Brzo ga je pocepao i list hartije prineo fenjeru. Preleteo je očima poruku na hartiji i onda se gromoglasno nasmejao.

– Šta je, do đavola? – uzviknu Sandens. – Šta tu piše?

– Slušajte! – reče Buč. – »Dragi momci. Žao mi je što se nećemo oprostiti, ali slučaj je tako hteo. Baš slučajno sam pre neki dan došao ovamo da uzmem viski i otkrio vaše blago. Od tada sam stalno razmišljao o sebi i svom životu. Ostala

mi je još koja godina života. Možda još i manje ukoliko nastavim sa viskijem. Dosta mi je Duranga, ovdašnje prašine i ovdašnjih dripaca, čije sam otrcane boljke morao da lečim za male pare. Ovde sam našao nešto preko 30.000 dolara. Ostale pare su sigurno kod vas. Vi ste mladi i život je pred vama. Želim vam još puno uspešnih pljački. Da sam mlađi, morali biste da me primite u družinu. Ovako, uzeo sam pare i neću se zaustavljati do Floride. Tamo je klima dobra, a sa ovim parama imaću udoban život. Kada svršim sa njima, svršiću i sa životom. Neka vas teši da ste usrećili poslednje dane jednom usamljenom starcu koji ne želi da se pod kraj života petlja sa zakonom zbog vas i završi u zatvoru.

Vaš
dr Mortimer.

P.S. Devojke su dobro, ali odvedite ih negde gde bi imale mir i dobru hranu da se potpuno oporave.«

Sandens počeo da psuje, ali onda zastade i nasmeja se iz sveg glasa.

– Prokleti matori jarac! – uzviknuo je. – Opljačkao nas je! Kakva su ovo nastupila vremena? Prvo je dripac Hobs hteo da nas opljačka, a sada nam i ugledni lekar uzima pošteno ukradene pare!

– Da, vremena su se promenila – zamišljeno reče Buč. – Više ne znaš ko je lopov, a ko nije. Samo, doktor je u pravu. Uvalili smo ga u sve ovo

i trebalo je da se pobrinemo za njega.

– On se sam pobrinuo za sebe – primeti Ben. – Ipak, da nije bilo njega, Eta i Lora bi sigurno umrle. A i sa Hobsom ne bi tako lako izašli na kraj bez njegove pomoći.

– Tako je! – odlučno se složi i Kid Keri. – Istina, žao mi je para, ali i ovako imamo dovoljno za neko vreme.

– A to drugo pismo? – upita Sandens. Buč pročitao ime na kovertu i odgovori:

– To je za njegovu domaćicu. Predaćemo joj ga. Kid i Ben ostanu u štali da sprema konje za Etu i Loru, a Buč sa revolverašem ode u kuću. U kuhinji su zatekli devojke obučene i spremne za putovanje. Njihovi ranije blede obrazi sada su bili rumeni. Eta se baci u naručje Sandensu, a Buč predade pismo staroj domaćici. Pošto ona nije znala da čita, odmetnik otvori koverat i pročitao joj poruku doktora Mortimera.

– Pa on vam je ostavio na poklon ovu kuću! – uzviknu Buč. – Kaže da je sve sredio kod ovdašnjeg advokata. Kuća je sada vaša!

– Šta? – zagrcnu se starica i počeo da plače. – Šta ću ja bez njega? To-like smo godine proveli zajedno?

– Šta ćete, devojčice – potapša je odmetnik po ramenu. – Život je niz rastanaka. Treba ih samo ulepšati, kao što je to učinio doktor Mortimer.

Pola časa kasnije oni su zauvek

napustili Durango. Jutro ih je za-teklo daleko od grada, ali u blizini puta koji je vodio za Santa Fe. Buč prvi zaustavi konja i okrete se ostalima.

– Jutarnja poštanska kola iz Duranga za Santa Fe naići će za sat-dva. Želim da ti, Bene, sa Kerijem i devojkama budeš u njima. Iz Santa Fea imate voz za Hjuston u Teksasu. Neka se Eta i Lora oporave na imanju tvog oca, Bene. Ja i Sandens ćemo vam pisati.

Mada su ih Buč i Sandens za sve vreme puta ubeđivali u potrebu rastanka, kako zbog njihovog zdravlja, tako i zbog potera, Eta i Lora briznuše u plač. Bivša učiteljica zagrlila plavokosog revolveraša, koji je zbunjeno gladio devojkicu po kosi i gledao u Buča tražeći pomoć.

Teksašanin Ben se izgleda jedini radovao ovakvom raspletu. On sada reče:

– Ja ću je čuvati, Sandense! Eti će se svideti imanje mog oca. Budite bez brige. Kada pišete, stavite

samo adresu »Čerčvil, imanje Džona Kilpatrika, za Bena. Okrug Hjuston.«

Sandens silom odvoji Etine ruke sa sebe. Odmaknuvši devojkicu, ozbiljnim glasom reče:

– Sećaš li se svog obećanja, Eta? Rekla si kako ne želiš da budeš pored nas kada budemo umirali. To je, nadam se, još daleko, a sada se samo privremeno rastajemo. Iz zdravstvenih razloga, kako je savetovao doktor Mortimer.

Buč je sve vreme gledao zamišljeno nekuda u daljinu. Kid Keri mu pruži ruku.

– Da se pozdravimo, Buče – reče nosati odmetnik. – Samo, ja ipak idem u Kaliforniju. Da sam voleo krave, nikada ne bih prestao da budem kauboj. Život na ranču nije za mene. Pisaću i ja Benu.

– Da, da – zajedljivo mu dobaci Sandens. – Žene i viski, to te trenutno zanima, zar ne?

Svi se nasmejaše. Eta obrisala suze. Još jedan stisak ruke i oni kretoše svako na svoju stranu.

KRAJ EPIZODE

U SLEDEĆEM
BROJU

U VRTLOGU

